

*Revista Liceului Teoretic "Ion Neculce"
Târgu Frumos*

#feelTIN
ÎMPREUNĂ SUNTEM MAI PUTERNICI
Numărul 4
Mai 2020

Cuprins

Gânduri despre școala online	3
Noul Robinson Crusoe 2.0	4
Generația #covid19. Scriem istorie	5
„Unitate prin cultură” – ediția COVID 19.....	16
Ana Hegyi - actriță, profesoară, prezentatoare, organizatoare de evenimente culturale: „Toți copilașii au aripi, tu trebuie să îi înveți să le deschidă...”	17
Horia Veriveș: „Să râzi în fiecare zi și să te bucuri pe deplin de singura viață pe care ne-a dat-o Dumnezeu!”	20
„#feelLTIN Împreună pentru Europa” – un nou proiect al Liceului Teoretic „Ion Neculce” din Târgu Frumos	23
„Viața este frumoasă” sau „Jurnalul Annei Frank” – lecții de reziliență	25
„Sapiens. Scurtă istorie a omenirii” de Yuval Noah Harari – o carte esențială pentru înțelegerea lumii moderne	27
Febra tifoidă în teritoriul ocupat (1916-1918)	28
Este etică manipularea?.....	31
Eul și influența socială în trei experimente psihologice	32
Adevărul despre minciună	35
Stereotipuri și prejudecăți	37
Lenea socială	38
„Our Planet” sau comorile naturii	39
Secretele minții: Buddha, Socrate, Confucius, Marx, Nietzsche, Freud	40
Rangul unei permutări	44
Patru secrete ale educației financiare	47
Minimalismul: „Mai puțin înseamnă mai mult.”	49
Top 3 cărți de dezvoltare personală	51
Iubirea – cea mai mare antiteză	53
Nefericirea, o alegere	54

Mai 2020

Gânduri despre școala online

Prof. dr. Sergiu-Constantin Enea

Directorul Liceului Teoretic „Ion Neculce” Târgu Frumos

Încă de la început trebuie să precizez că scriu aceste rânduri din postura dublă de profesor care, temporar, ocupă și funcția de director al unei instituții mari de învățământ.

Acum, la două luni de la închiderea școlilor, aș începe prin a spune că închiderea școlilor pe 11 martie și trecerea bruscă spre învățământul online ne-a prins, pe mulți, total, total nepregătiți. Într-un vid legislativ, cu oameni nepricepuți în cele mai înalte funcții de conducere, nu este de mirare că a urmat un șir lung de decizii contradictorii, uneori bulversante, pentru toți actorii acestui sistem: elevi, părinți, profesori, personal didactic, nedidactic.

Perioada numită stare de alertă și apoi de urgență ne-a arătat, din nou, unde ne aflăm ca școală: undeva între Comenius, Pestalozzi, Decroly, Montessori și, poate, Piaget, oricum, prea puțin în secolul XXI.

Cu maximă mirare, dar cu adâncă preocupare, s-a aflat și la București realitatea învățământului românesc, realitatea reală, dacă îmi permiteți, nu cea prea cosmetizată și plimbată, astfel, prin birouri în funcție de politica vremii și vremurilor. Am crezut că ministeriabilii se vor gândi și la elevi, căci pentru personalul din învățământ mi-am pierdut speranța. Dăm ordin de ministru și impunem, obligăm, cerem, solicităm, fără a ne spune și de unde resurse financiare și umane...

Am constatat un habarnism crunt de la cei care trebuia să ne ghideze, măcar prin prisma simplului fapt că, odată, demult, au fost cadre didactice și, teoretic, cunoșteau sistemul. Și, totuși, după 11 martie: facem recapitulare..., predăm..., de fapt să nu mai predăm pentru că vom preda la toamnă, se vor elabora ghiduri metodologice etc. ... Două probleme: dacă nu predăm, ce facem online cu elevii după 22 aprilie? Căci recapitulări am făcut în perioada 11 martie - 3 aprilie, nu? Și apoi:

cum să recuperăm materia la toamnă? Ce facem cu elevii de clasa a XI-a, care la anul vor fi clasă terminală și îi așteaptă BAC 2021? Cu ei trebuie începută predarea din septembrie, pentru a putea termina și consolida materia până la competențe și apoi BAC. A se vedea cazul istoriei, unde subiectele se bazează pe materia clasei a XII-a. Nu vorbesc aici despre elevii din actualele clase terminale, aici este povestea și mai dureroasă...

Punem note, nu punem, iar punem, dacă avem acordul elevilor și părinților, totuși încheiem media anuală cu media semestrului I... Bun, și atunci: dacă nu predăm, dacă nu punem note, ce anume să facem în învățământul online? Cumva suntem plătiți numai ca să ocupăm timpul elevilor? Ne facem că facem școală?

Concediu obligatoriu pentru tot personalul (4-21 aprilie), dar în toată această perioadă numeroase adrese, zilnice, trimise de M.E.C., via I.S.J., cu solicitări urgente de rezolvare, cu servicii de secretariat, contabilitate, management active, așa încât trebuie să întrebăm... Despre ce concediu a fost vorba când zilnic eram în școală? Care a fost scopul? Eventual, economie la buget? Dacă da, nu se supără nimeni, înțelegem cu toții importanța istorică a momentului prin care trecem, muncim și voluntar, de multe ori așa și facem, deoarece învățământul nu este un business, dar nu înțeleg de ce atâta demagogie, minciună, fugă de răspundere. De ce nu își asumă nimeni sinceritatea?

Să mai întrebăm și de utilitatea Caselor de Corp Didactic? În fapt, care este scopul lor?

Cu ce au ajutat ele sistemul în această perioadă? Evenimentele desfășurate după 11 martie ne-au arătat de fapt locul fiecăruia în sistem: care sunt cu adevărat liderii educaționali și motivaționali, cine se gândește cu sinceritate și preocupare la elevi, și, desigur, nivelul de interes al fiecăruia față de învățământ.

Mai 2020

Noul Robinson Crusoe 2.0...

Prof. Paula-Livia Vorniceanu

Motto:

„Sunt singur; însă am fost salvat, iată, toți camarazii mei de pe vas au pierit, mă găsesc pe o insulă pustie, însă am hrană și apă, nu am de niciunele, însă am topor; pușca și, cel mai important, două mâini sănătoase.”

Leția rezilienței este ceea ce învățăm împreună în această perioadă extrem de provocatoare pentru toți.

Este multă tăcere în curtea școlii, sălile de clasă poartă ecoul veseliei elevilor noștri, al dialogurilor dintre liceeni și profesori, al conversațiilor din pauze dintre colegi, al ședințelor proiectelor noastre, al soneriei care așteaptă să anunțe din nou startul unor noi zile de școală...

Cu toate acestea, tinerii noștri nu au renunțat la optimism, la solidaritate, la a spera că totul va fi bine, din credința că depinde de fiecare dintre noi să creăm acest bine.

Au trecut mai bine de două luni în care ne-am menținut activi, am păstrat dialogul cu elevii, însă nimic nu a mai fost la fel ca înainte. Oricât de eficientă ar fi tehnologia și oricâte resurse ne-ar oferi să mimăm realitatea concretă, cea de zi cu zi, a școlii, ni se întărește din ce în ce mai profund convingerea că nimic nu poate substitui școala adevărată. Școala adevărată, pe lângă rolul ei de a deschide orizonturile cunoașterii prin intermediul științelor exacte, umaniste, tehnice, înseamnă prezență umană, relaționare in vivo, într-o dinamică naturală – nu de urgență. Interacțiunea pedagogică înseamnă adaptare și sincronizare diferențiată la ritmul celorlalți, școala este (sau trebuie să fie) cea mai înălțătoare lecție a empatiei, pe care o învățăm cu randamente diferite, chiar dacă unii dintre noi trecem mai des prin recapitulări și actualizări ale acestui concept, pentru a descoperi și înțelege cu adevărat această valoare care ne ghidează viețile. Pentru că omul, în tot ce face, mereu vrea să fie mai bun decât versiunea sa de deunăzi...

11 martie ne-a dus pe un tărâm nou, fiecare a devenit un Robinson Crusoe în spațiul la care a fost redus... Mai mult sau mai puțin, fiecare a conturat pentru sine o listă cu aspectele pozitive și cele negative ale situației date și a găsit modalități de a face față. Astfel, am înțeles cu toții să fim responsabili, să păstrăm distanța socială, să ne izolăm, dar, în același timp, să nu abandonăm corabia, să păstrăm mai departe legăturile noastre, să găsim noi căi de comunicare, noi modalități de lucru, noi modalități de învățare, de predare. Profesorii au devenit, și ei, la rândul lor, discipolii unei noi școli, ai școlii online, sau și-au reamintit ce înseamnă să fii elev, devenind cumva parte a școlărimii generației digitale, un nou Robinson Crusoe 2.0 upgraded.

După o săptămână de repliere, integrare în sistemul personal a noilor condiții impuse de contextul epidemiologic care a tulburat echilibrul întregii planete, canalele de comunicare online ale liceului au început să fie dinamizate prin efortul comun al conducerii școlii, al profesorilor și al elevilor, în mod deosebit al Biroului Executiv al Consiliului Școlar al Elevilor și al membrilor colectivului de redacție al revistei noastre, astfel încât am reinventat împreună o nouă bază de generare a unor noi proiecte și continuare a activităților pe care le aveam în curs de desfășurare.

Au trecut două luni și putem spune, totuși, că timpul nu a zburat în zadar, un rezultat important obținut a fost dezvoltarea relației cu elevii noștri, prin depășirea limitelor izolării, prin bunăvoință și solidaritate, prin re-autoinventare.

Îi apreciez și îi felicit pe acești elevi inimoși pentru toată munca lor din această perioadă, pentru modul în care au știut să creeze, să manifeste compasiune pentru ceilalți, să se implice și să aibă inițiative pentru a duce mai departe spiritul LTIN, pentru a demonstra că se poate și a insufla și celor de vârsta lor acest sentiment al puterii și nu al neputinței, devenind astfel EROII LINIEI ÎNTĂI ai liceului nostru.

Generația #covid19. Scriem istorie...

„Băncile” de pe Zoom

Sabina Balmuș, clasa a XII-a E2

Perioada prin care trecem este, într-adevăr, una dramatică din punct de vedere social. Personal, în această perioadă am ales să văd partea plină a paharului, să-mi pun lentilele de „pozitivitate” prin care să privesc situația. Am folosit timpul în favoarea mea, am înțeles că toate restricțiile au un scop, și anume protejarea noastră. Dacă ești împăcat cu tine și dispui de creativitate, sete de cunoaștere, este imposibil să te plictisești. Am profitat de acest timp liber făcând activități pentru care, când totul se desfășura normal și cotidian, nu aveam mai niciodată timp: am citit foarte multe cărți de pe fișa mea interminabilă de lectură, am făcut sport, am vizionat diverse documentare, filme, seriale, am încercat rețete noi, mi-am îmbunătățit engleza și am investit în învățarea limbii germane, am petrecut mult timp de calitate cu cei dragi, dar și cu mine. Situația tratată la rece ne poate frustra și încărca cu multe imprecizii, întrebări, frici, dar eu am ales să mă consolez cu gândul că scriem istorie, cei din viitor vor învăța din greșelile noastre, așa cum și noi am preluat lecții valoroase din cele două conflagrații mondiale, Holocaust, Cruciade, pandemii și multe alte evenimente istorice negative. Din urma oricărei perioade de suferință, vor rezulta și lucruri frumoase, învățături prețioase.

Cine ar fi crezut că o simplă plimbare în parc ar fi putut fi considerată un lux? Cine ar fi crezut că banala cafea cumpărată în grabă de la colțul străzii ne va lipsi atât de mult?

Avem tendința de a uita valoarea gesturilor mici, dar care ne compun viața într-un mod atât de candid și ne irosim clipe tânjind după lucruri frivole. Trăiesc cu speranța că această pandemie nu a fost degeaba și că oamenii au învățat să fie altruști, răbdători și să-și iubească viața, libertatea.

Un plus de îmbunătățire

Elena-Gabriela Agafiței, clasa a XI-a D2

Experiența cu școala/profesorii în mediul online și comunicarea cu ei prin intermediul diferitelor platforme mi-au adus un plus de îmbunătățire a culturii mele generale, deoarece în această perioadă am avut timp să mă dedic și altor activități, cum ar fi vizionarea filmelor de epocă/istorice, care reprezintă file triste și importante din istoria omenirii, și asta datorită profesorilor.

Orele on-line nu se compară cu cele din școală, însă trebuie să ne adaptăm și să ne mobilizăm, iar elevii și profesorii Liceului Teoretic „Ion Neculce” au reușit asta și sunt foarte mândri și fericiți că fac parte din acest colectiv, deoarece cu trecerea fiecărui an simt că aduc un plus de îmbunătățire mie, atât pe plan profesional, cât și pe plan personal.

Îmi doresc tare mult să se termine această pandemie, să putem să ne reîncepem activitățile anterioare, să venim la școală și să fie totul bine, însă ce putem face acum este doar să fim optimiști și încrezători.

Noul normal: Stay home. Stay Safe

Andreea Sătă, clasa a XII-a D2

Mi-e dor de colegi, de profesori, de ieșirile cu prietenii... Mi-e dor de tot. Ceea ce mă face să mă simt oarecum mai bine este faptul că pot comunica cu aceștia. Cu unii profesori ne vedem și pe Zoom, lucrăm, discutăm. Ei ne înțeleg pe noi, elevii, pentru că și aceștia trec printr-o perioadă grea și nimănui nu îi este ușor. Nu am fost pregătiți emoțional, psihic pentru astfel de vremuri. Cu siguranță vara aceasta nu va fi deloc ceea ce mi-am imaginat, însă voi încerca tot posibilul ca acest lucru să nu mă afecteze extrem de tare. Cred că e timpul să dăm o șansă activităților pe care le ocolim în mod obișnuit și să profităm de ceea ce natura ne oferă. Am început să mă obișnuiesc cu noul normal și apoi să mă împac cu gândul că normalul pe care îl știam nu o să se întoarcă niciodată, din multe puncte de vedere. Economic, social, uman. Dar în același timp știu că va fi bine. Multe dintre lucrurile care se întâmplă acum o să ne facă mai buni și mai apropiați. Stay home, stay safe.

Fiecare zi este importantă în felul ei

Iasmina-Maria Bivol, clasa a VIII-a

Am trecut printr-o perioadă dificilă în care tot ce ne doream era să ne petrecem timpul afară, bucurându-ne de fiecare colțișor al naturii. Din păcate, am fost limitați în a ne desfășura timpul în casă alături de familie, ceea ce nu a fost așa de rău. Toate activitățile și orele online ne-au menținut cu picioarele pe pământ, ca și cum totul e normal. Am comunicat constant cu profesorii și colegii, sfătuindu-ne și ajutându-ne în această perioadă. Pe grupul liceului toți și-au dat silința să ne reamintească că fiecare zi e importantă în felul ei, cum ar fi Ziua Poeziei în care am contribuit cu câte un vers pentru a crea o poezie colectivă sau Ziua Internațională a Fericirii în care ne-am împărtășit momentele care ne-au adus zâmbetul pe buze în acea zi. Am respectat chiar și Săptămâna Altfel, numai că am petrecut-o cu familia, bucurându-ne de jocuri. Școala noastră a vrut să împartă bună dispoziție în toată Europa, așa că am încercat să construim și o harta a solidarității sau să integrăm Europa în bucate.

Mai 2020

Solitar, deci solidar!

Diana Macovei, clasa a XI-a D2

Este greu, nimic nu mai este cum eram noi obișnuiți să fie. Îmi este dor de tot ce implică școala și societatea, însă ce simt cu adevărat greu este lipsa prietenelor mele. Cursurile online nu se compară cu cele de la catedră, însă încerc să mă adaptez cât pot de mult. Pentru ore, accesăm diverse platforme, iar profesorii sunt înțelegători când avem o problemă deoarece toți trecem printr-o perioadă grea de adaptare. Mă sperie când mă gândesc la viitor și la ce va urma, iar, ca să uit de nebunia de afară, mă implic în articolele liceului pentru a-mi reaminti cum este să lucrăm împreună și să fim un colectiv. Normalitatea s-a schimbat pentru noi și nu știm când o să revină, însă tot ce mă bucură acum este că familia și prietenii mei sunt bine. Vom trece peste această pandemie stând acasă. Solitar, deci solidar!

Cu toții am avut ceva de învățat din această experiență

Alexandra David, clasa a X-a C

Când am primit vestea că va trebui să stăm izolați pentru o perioadă nedeterminată, am avut două gânduri succesive.

Prima dată m-am gândit la faptul că nu voi mai putea merge la școală și că nu mă voi mai putea întâlni cu cei dragi, ceea ce mi-a provocat un sentiment de tristețe. Al doilea gând a fost că voi avea mai mult timp pentru mine și pentru familia mea, ceea ce m-a bucurat.

În această perioadă mi-am descoperit noi pasiuni și am participat la diferite activități on-line, astfel fructificând timpul petrecut în casă. La început mi-a fost greu să mă obișnuiesc cu ideea de „școală on-line”, dar domnii profesori ne-au ajutat să ne familiarizăm cu această nouă metodă de învățare. Datorită tehnologiei pot comunica zilnic cu familia, cu prietenii, cu colegii de clasă, dar și cu profesorii.

Consider că am avut cu toții ceva de învățat din această experiență, care ne-a făcut să privim viața de zi cu zi cu mai mult entuziasm.

Lumea întreagă s-a închis pentru noi

Iuliana Moraru, clasa a XI-a D1

Pandemie... sinceră să fiu, la început nu i-am acordat prea multă atenție. Dar apoi s-au închis școlile, magazinele, totul! Lumea întreagă s-a închis pentru noi și am fost nevoiți să stăm în case, mai întâi pentru o lună, apoi încă una... M-am bucurat pentru tot timpul liber pe care l-am câpătat brusc. Chiar dacă am avut destul de multe teme și lecții online, am avut și mult timp să citesc cât și când am vrut. Mi-am comandat cărți de la editura mea preferată, pentru a trece mai ușor peste faptul că biblioteca s-a închis și ea. M-am scufundat cât de adânc am putut în cărți, pentru a nu mai auzi atât de clar ce se întâmplă deasupra. Și a funcționat... Am călătorit prin atâtea lumi, încât nu mi-am dat seama când a trecut timpul, iar izolarea este aproape gata. Parcă totul a fost o lecție. O lecție menită să ne învețe valoarea adevărată a timpului petrecut cu ceilalți, acum, când a trebuit să stăm separați. În curând, însă, vom putea ieși din nou. În curând, totul va fi bine!

Este bine că nu am pus în repaus și educația

Adina Braharu, clasa a X-a C

Din păcate, perioada prin care trecem nu este una frumoasă. Mult a fost, puțin a mai rămas.

Privind în urmă și amintindu-mi de cum a început totul la noi în țară, gândesc pozitiv. Cu siguranță aceste două luni de repaus nu au fost pe placul tuturor, dar ținând cont că în mai puțin de o săptămână ne putem relua activitatea, ne putem revedea prietenii și rudele, consider că așteptarea a meritat.

Ca elevă, am o părere formată despre școala on-line. Consider că nu este o idee foarte bună pe motiv că mulți elevi din țară nu au acces la internet, la un calculator și, totodată, la lecțiile predate. Sunt sinceră și de părere că într-adevăr presiunea care se pune pe umerii noștri este puțin mai mare comparativ cu orele petrecute la școală înainte și că lecțiile predate sunt puțin mai greu de înțeles. Cu toate acestea este bine că putem continua și că nu am pus în repaus și educația. Sunt și avantaje în ceea ce privește școala on-line precum: efectuarea lecțiilor din confortul personal, recuperarea materiei, revederea colegilor și a profesorilor etc.

În aceste luni de izolare am făcut sport, am gătit, am desenat, am vizionat filme, seriale și mi-am organizat timpul, astfel încât să nu îmi irosesc. Această perioadă ne-a permis să ne relaxăm, să petrecem mai mult timp cu familia, să ne descoperim pasiunile și să muncim pentru a ajunge acolo unde ne dorim. De asemenea, mi-am sărbătorit și a șaptesprezecea aniversare, zi în care m-am simțit foarte bine, chiar dacă anul acesta nu am putut petrece alături de colegi și prieteni. Cu siguranță momentele acestea vor rămâne în istorie și sunt sigură că de acum înainte vom prețui altfel viața și bucuriile acesteia.

Mai 2020

Gânduri pe timp de pandemie

Andreea Butnaru, clasa a X-a F

Sunt o fire sociabilă, îmi plac ieșirile, plimbările lungi cu prietenii mei, îmi place să merg la liceu, să am parte de experiențele și activitățile pe care acesta mi le oferă, să cunosc oameni noi, lucruri de care eu și mulți alții suntem acum privați.

Am să fiu sinceră și am să spun că nu mi-am făcut mari griji când a început totul, când a apărut acest inamic invizibil. Undeva, în capul meu, credeam că toată nebunia va avea loc doar în China și, deși vedeam cum oamenii se călcau în picioare pentru o sticlă de dezinfectant, nu simțeam gravitatea lucrurilor. Pe 11 martie, când școlile au fost închise, am realizat că ceea ce se întâmplă nu e doar o joacă de copii și că modul nostru de viață se va schimba. Am fost rugați să stăm în casă și să nu ieșim decât dacă avem un motiv întemeiat. Sunt conștientă că mulți nu au respectat ordonanțele impuse, personal am stat în casă o lună și jumătate. După acest timp, am ieșit pentru prima dată împreună cu fratele meu la cumpărături și nu am crezut că voi fi vreodată atât de fericită că mă aflu într-un magazin, un loc atât de comun, devenit atât de special.

Este o perioadă grea pentru fiecare în parte, așa a fost și pentru mine, dar, cu cât înțelegem mai repede această realitate, cu atât mai ușor ne vom adapta pentru că, așa cum spune și Darwin, nu cei mai puternici sau cei mai inteligenți supraviețuiesc, ci aceia care se adaptează cel mai bine. Eu am acceptat această realitate. Am acceptat-o, purtând grijă și frică în suflet pentru părinții mei, rugându-mă la Dumnezeu să îi ocrotească, să îi aducă acasă sănătoși, adaptându-mă la orele online, la dorul de cei dragi și de comunicarea față în față, de sentimentul de libertate.

Au fost momente de disperare, mă gândeam cum pot niște aplicații instalate să țină locul liceului, legăturilor elev-profesor, însă ne-am adaptat împreună și am găsit mereu cele mai bune soluții. Din fericire, am parte de niște profesori ce s-au implicat de la bun început și s-au asigurat că primim materiale, lecții, explicații, astfel încât avem o comunicare foarte bună. Cât despre activitățile de care aveam parte în cadrul liceului, nici acestea nu au dispărut, s-au mutat în online, ceea ce m-a bucurat enorm. Am scris articole pentru revista liceului alături de colegii și profesorii mei pe diverse teme precum teatrul, educație financiară, ecologie, istorie, manipulare, iubire etc. Am făcut parte dintre elevii care au dat culoare Europei și s-au distrat gătind în cadrul concursurilor organizate de Europe Direct Vaslui, am realizat un proiect de echipă în cadrul Biroului Executiv CȘE LTIN intitulat „Lectura ne unește”, toate acestea pentru că eu... #feelLTIN. Țin să le mulțumesc atât domnului director, Sergiu Enea, cât și profesorilor coordonatori pentru aceste oportunități pe care mi le-au oferit.

Toate acestea m-au ajutat în procesul de adaptare deoarece nu m-au lăsat să lenevesc pe canapea, uitându-mă la știri și gândindu-mă că totul e un haos, intrând mai apoi în depresie și anxietate. Mi-am ocupat mereu timpul cu diverse activități, încercând să văd partea plină a paharului, repetând că această perioadă este doar un episod din viața noastră peste care vom trece. Am făcut lucruri pentru care înainte nu aveam atât de mult timp: am încercat rețete noi, am desenat, am petrecut mult mai mult timp cu surioara mea mai mică și cu întreaga familie, am citit cărți pe care nu apucasem să le citesc, am plantat florile preferate chiar în curtea mea. Nu am vrut să mă gândesc la faptul că lumea va fi un pahar de cristal spart ce nu va reveni la forma inițială, ci la cum lucrurile se vor îndrepta, cum vom merge iar la școală și îi vom revedea pe cei dragi.

Cred că în această perioadă cu toții ne dăm seama de lucrurile mărunte care ne plimbare, o îmbrățișare de la un om drag sufletului, dăm dreptate faptului că nu apre-

aduceau fericirea, precum o plimbare, o îmbrățișare de la un om drag sufletului, dăm dreptate faptului că nu apreciezi un lucru la valoarea lui decât după ce îl pierzi. Cel mai important lucru pentru mine a fost, pentru ca zilele mele să nu devină monotone, mereu să fac ceva nou, pentru că distanțarea fizică nu mi s-a părut mai grea decât cea emoțională, am încercat să îmi gestionez gândurile și emoțiile prin diversele activități, bucurându-mă util de timp.

Cu toate că nimic din viața noastră sau aproape nimic nu mai este cum a fost, dacă vrem să ieșim cu bine din această pandemie, trebuie să ne ținem strâns de realitate, să ne acomodăm cu ea și, în același timp, să păstrăm contactul cu cei dragi, fie și numai prin telefon sau apeluri video, pentru că nu este ceva ce noi putem controla.

O lecție de viață din care vom ieși avantajoși

Bianca Chirilă, clasa a XI-a A

Am pășit cu încredere în fiecare loc pe unde viața m-a purtat, am fost deschisă și totodată precaută, am învățat din fiecare experiență trăită și m-am adaptat mai tot timpul destul de rapid. Acum trecem toți printr-o așa-zisă pandemie. Pentru mine este doar o experiență pe care viața ne-a insuflat-o, o lecție de viață din care vom ieși avantajoși.

La început am fost foarte entuziasmată când am aflat că urmează o „mini-vacanță” pentru noi toți, gândindu-mă că este doar o alarmare de moment și că în două săptămâni vom reveni la școală. Timpul a trecut, situația a devenit din ce în ce mai serioasă, măsurile luate au devenit din ce în ce mai stricte, iar, fără să vrem, am devenit martorii unei situații nu tocmai favorabile nouă.

A trebuit să ne adaptăm și să ne conformăm la tot ce avea loc zi de zi: mască, mănuși, școală online, cumpărături online... Nu a fost ușor să trecem de la acea libertate, pe care oricum nu o consideram suficientă, la patru pereți și un laptop, la materie predată online, care nu poate fi egalată cu cea explicată în clasă, la conversații purtate prin webcam, uitând complet de ieșirile cu prietenii. Da, ne lipsesc persoanele dragi și activitățile în aer liber, ne lipsesc toate lucrurile pe care înainte nu le valorificam pe cât o facem acum.

Viața nu e grea și nici complicată, o complicăm noi pentru că așa ne-am obișnuit. Trecem printr-o perioadă, nu tocmai confortabilă, o pandemie care a pus stop unui ritm de viață, dar care a deschis alte ușițe la care în trecut, poate, nu dădeam o așa de mare importanță, o pandemie care ne-a arătat că viața nu înseamnă doar libertate și distracție, ci mai mult de atât. Este sănătate și credință, e disciplină, e informare și cunoaștere!

O nouă experiență de a încerca „școala acasă”

Ștefan Alexandru, clasa a XII-a E 2

Chiar dacă a fost o perioadă mai delicată pentru noi elevii de clasa a XII-a, ceea ce pot spune este că am reușit să comunicăm cu profesorii prin intermediul social media chiar dacă uneori conexiunea de la internet era foarte slabă, nu aveam semnal sau uneori nu reușeam să ne înțelegem între noi. Acele ore ne ajută să înțelegem anumite lucruri care ne erau neclare sau nu știam despre ce este vorba. Cât despre ore, pot spune că ele au continuat pe Zoom, profesorii dându-ne anumite teme sau chiar și proiecte pe care după puțin timp le corectau. Pot spune că pentru mine această pandemie a fost o pauză și o nouă experiență de a încerca „școala acasă.” La fel și cu colegii, am reușit să țin legătura tot prin rețelele de comunicare. Nu am fost afectat de această perioadă deoarece mi-am continuat activitatea școlară, folosind timpul prețios pe care l-am avut pentru a învăța pentru BAC.

Efectele COVID-19 asupra activitatii școlare prin ochii unui elev din clasa a VIII-a

Ilinca-Taisia Puiu, clasa a VIII-a

Întreaga lume a fost afectată de această pandemie care pare fără de sfârșit, dar elevii nu își pierd speranța, noi soluții în ceea ce privește studiul de acasă fiind descoperite zilnic.

Deși părea a fi o situație convenabilă, temele și stresul acumulându-se încet-încet, această izolare și condițiile stabilite pe timp de pandemie au început să pună mari greutatea pe umerii elevilor, în special celor din clasele terminale. Timpul de învățare nu pare a fi suficient, în ciuda situației actuale, temele fiind mult mai numeroase.

Un lucru care mă întristează este faptul că nu îmi voi mai vedea colegii așa de mult ca înainte, iar cursul festiv, banchetul și pozele de sfârșit de an ale promoției 2019-2020 vor fi „șterse cu buretele”, acestea fiind o parte esențială a acestui final de an. Mă gândesc mult mai departe, în viitor, neavând ocazia de a vedea cum am evoluat și cât de fericită eram în clasa a VIII-a, căci doar o dată în viață trăim această experiență.

În ceea ce privește orele online, le consider cu folos în oarecare măsură, dar este un lucru complet diferit și nou pentru mine și restul elevilor, adaptându-ne deocamdată, sperând la întoarcerea la școală după această perioadă.

Zilele trec, iar Evaluarea Națională se apropie, stresul, emoțiile și frica fiind stările ce mă cuprind zi de zi. Dar prezența familiei și timpul de calitate pe care îl petrec cu aceasta mă face să gândesc mai deschis și îmi deschide o nouă perspectivă despre ce va fi. Cred și sper că această situație va lua sfârșit, iar noi vom reveni la școală, mai puternici și mai optimiști.

În toată situația asta încurcată există și lucruri bune

Bianca Moisă, clasa a VIII-a

Bună! Eu mă numesc Bianca și sunt elevă în clasa a VIII-a la Liceul Teoretic „Ion Neculce” din Târgu Frumos. Sincer, nu prea știu cum să încep, dar voi începe de la startul perioadei acesteia până în ziua de astăzi.

La început a fost greu să mă obișnuiesc cu statul în casă, dar au apărut multe activități frumoase la care am participat și m-am implicat cu drag. Din punctul meu de vedere, în toată situația asta încurcată există și lucruri bune.

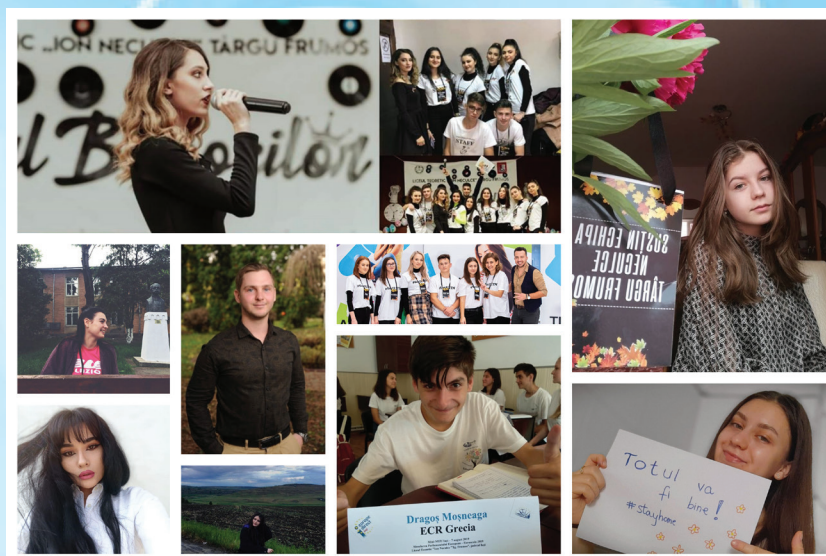
Un lucru pe care eu împreună cu familia mea nu îl făceam foarte des era să ne petrecem timpul împreună, însă acum, cu toată situația asta, suntem mai apropiați ca niciodată. Și comunicarea a revenit la normal prin intermediul cursurilor online care, prin revederea cu profesorii și colegii, mie, cel puțin, mi-a ridicat moralul. În perioada asta care este foarte agitată, nu pot spune că din partea profesorilor se pune presiune pe noi, ei doar își fac treaba. Noi punem multă presiune pe noi pentru că este situația așa cum este, nu mai este mult până la examen și, sincer, cu toate că stăm acasă și avem timp, este foarte greu să înveți în situația asta, dar trebuie să ne mobilizăm pentru că nu avem de ales. În final, vreau să spun că îmi este foarte dor de colegi și profesori și abia aștept să ne revedem cât de curând posibil.

Să tratăm examenul de maturitate... cu maturitate

Vlad Gogan, clasa a XII-a D

Fiind un elev al clasei a XII-a, deja este o anumită presiune pusă pe umerii mei din cauza Bacalaureatului și, în același timp, acest lucru a coincis cu această pandemie mondială. Pot spune din start că nu este cea mai plăcută situație, dar nici nu este una imposibil de suportat. Consider că ar trebui să privim această carantină ca o oportunitate de a ne concentra pe alte lucruri, îndeosebi ce țin de noi, deoarece în viața de zi cu zi suntem atât de grăbiți, atât de presați de timp, încât uităm cu totul faptul că ne neglijăm propriul nostru sine.

În această perioadă toată lumea a fost pusă în fața încercărilor de tot felul. De la medicii ce sunt în prima linie luptând cu boala, de la persoanele care lucrează în domeniul comerțului, la profesorii, care a trebuit să se mobilizeze și să facă eforturi pentru a ține orele măcar online, și elevii, mai ales cei din anul terminal, care a trebuit să accepte situația și să trateze examenul maturității... cu maturitate. Da, nu vom avea un curs festiv, un banchet, dar consider că este mai important să ne concentrăm pe ceea ce contează, iar lucrurile care contează cu adevărat se află în jurul nostru. Familia, prietenii, aceștia au nevoie de suport și din partea noastră, iar o atitudine optimistă și încrezătoare poate face minuni. Am văzut multe mesaje circulând despre pandemie: multe plângeri cu privire la programa Bacalaureatului, la orele online, la banchet, curs de absolvire și așa mai departe, dar, cum am mai spus, este de datoria noastră să dovedim că suntem apți să acceptăm această situație delicată, să respectăm normele impuse și să facem în așa fel încât să dovedim că suntem vrednici să pășim în nouă noastră etapă a vieții. Cea mai grea probă cu care ne confruntăm nu este scrisă, ci constă în modul în care reușim să extragem tot ce e mai bun din aceste timpuri tulburi și să ne bucurăm și de această etapă a vieții noastre, deoarece, cum am mai spus, am câștigat poate doar niște timp cu noi, ceea ce nu strică niciodată. Am încercat să vorbesc cât s-a putut din experiență, deoarece sunt elev, iar în momentul de față aceasta este lumea pe care o văd eu zilnic și sincer vă spun că nu este una slabă de înger. Ofer toată aprecierea și susținerea pentru persoanele care fac posibilă funcționarea societății, chiar și în momentele când moralul tuturor este la pământ. Succes tuturor indiferent de domeniul de activitate și sunt sigur că există viață și după Covid, carantină sau orice altceva.

Mai 2020

Lumea izolării

Dragoș-Ionuț Moșneaga, clasa a XI-a A

Zilele trecute s-au împlinit 75 de ani de la eliberarea lagărului nazist de la arhicunoscutul Auschwitz. Trupele sovietice i-au eliberat pe evrei, iar, la scurt timp, Al Doilea Război Mondial lua sfârșit. Datorită soldaților de pe front, astăzi suntem în viață, într-o lume democrată și liberă. Totuși, până nu demult, foarte puțini oameni erau conștienți și își apreciau libertatea. Pentru cei mai mulți, printre care mă număr și eu, monotonia zilelor nu ne mulțumea și am fi vrut o schimbare în viața noastră. Iată că această pandemie a adus-o.

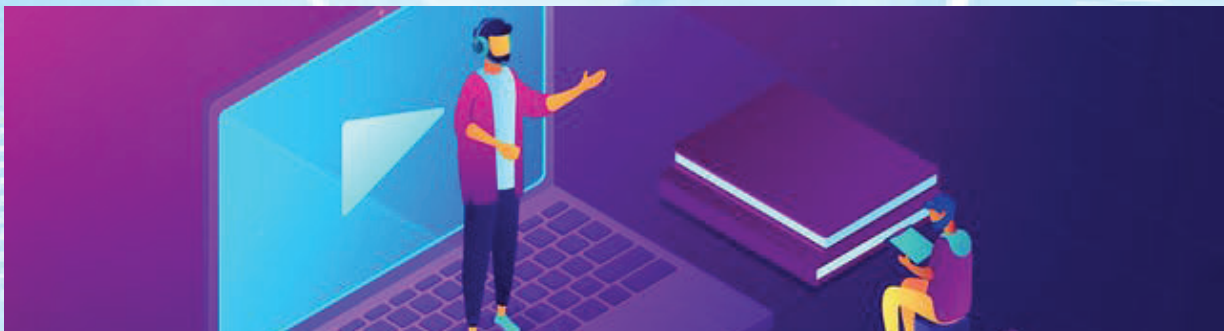
Inițial, eu și colegii mei ne-am bucurat de o mini-vacanță în plus înainte de Paște. Și, totuși, cu ce cost? Măsurile de siguranță au devenit foarte stricte și cea mai mare parte din libertate ne-a fost îngrădită. Deși, până în acel moment nu se auzise de obligativitatea școlii online, profesorii au insistat să ne dedicăm o parte din timp asupra temelor. Zvonurile despre recuperarea orelor în vară ne-au argumentat percepția temelor ca o opțiune, nu o responsabilitate. Astfel că ne-am afixat alegerile noastre și cadrelor didactice ce ne-au înțeles și ne-au acordat timpul necesar înțelegerii faptului că, dacă vom lăsa pe mâine ce am fi putut face azi, tot nouă ne va fi mai greu. Abia când totul a devenit obligatoriu, am înțeles că am acumulat lipsuri și, deși ne considerăm destul de maturi pentru a face propriile decizii, ajutorul părinților și al profesorilor nu strică niciodată, iar o relație între cele două părți (tutore-profesor) este benefică pentru viitorul elevului.

Sper să putem trece cu bine peste aceste vremuri grele și poate, când totul va fi luat sfârșit, o să ne bucurăm de libertatea atât de prețioasă pentru care mulți oameni și-au dat viața.

În ciuda fricii de necunoscut...

Roxana-Elena Florea, clasa a XI-a D2

Un fenomen pe care nu m-am gândit niciodată că va trebui să-l experimentez este izolarea, frica de necunoscut, interzicerea de a-mi vedea prietenii și rudele. Toate acestea au avut un impact emoțional negativ asupra mea, mă simțeam singură și, mai ales, nu mă simțeam în siguranță. Odată ce m-am conectat cu ceilalți colegi, cu profesorii și conducerea școlii, experiența asta pentru mine tragică a devenit mai ușor de suportat. Îmi face mare plăcere să zic că nu mă așteptam și sunt plăcut surprinsă că ne-am mobilizat cu toții atât de rapid în ciuda necunoscutului, că ne-am ținut toți de speranță și am continuat să luptăm cu singura noastră armă, setea de cunoaștere. Țin să mulțumesc celor ce ne-au ajutat pe noi, pe elevi, să trecem cu vederea această perioadă și să ne concentrăm pe a lucra în continuare la viitorul nostru, viitorul care va urma cert după dispariția acestui virus.

Mai 2020

Absolvire

Diana Dumitrescu, clasa a XII-a A

Cât ai visat momentul ăsta? Ce repede s-a dus!...
Și totuși încă n-ai motiv să fii fără speranță,
Chiar dacă totul s-a schimbat, nu totul e distrus,
Visează că schimbi lumea și dacă stai acasă.

E greu când știi că viitorul e uneori atât de incert,
Însă nu ai de ce să plângi pentru ce ți se-ntamplă,
Cum bine nu-i definitiv, nici rău nu este permanent.
Poți asculta ce tre' să știi, cu căștile pe tâmplă .

Căci anul ăsta, în loc de poze, curs festiv sau tocă,
Vom purta anii buni în suflet, pe noi, mănuși și mască.
Decât să fim doar absolvenți, bolnavi și cu viroze,
Mai bine e să fim eroi și, astfel, stăm în casă.

Renunți la diplome și scenă, e greu, dar nu e mult.
Până la urmă, după toate, noi suntem norocoși,
Față de mulți alți oameni, nimic nu am pierdut,
Și-ndemn spre a ne bucura, că suntem sănătoși.

N-avem banchet, dar pân' la urmă sunt multe amintiri,
Avem povești despre noi toți, o viață de liceu,
Dar, punând asta în balanță, sunt sute de trăiri,
Si să renunți la câteva nu-i chiar atât de greu.

Dacă privim doar partea proastă, rămânem fără visuri.
Gândiți-vă cât e de greu medicilor ce luptă!
Ați vrea să fiți și voi ca ei? Păi, faceți compromisuri!
Când stăm acasă, lupta lor nu-i una atât de surdă.

Aveți încredere deplină, pentru că noi putem!
Suntem o mână de elevi, și, totuși, o echipă,
Care alegem să fim bine, căci asta-i tot ce vrem,
Vom absolvi ca nimeni alții!

Semnat,
Generația #covid

Mai 2020

„Unitate prin cultură” – ediția COVID19

Aflat la cea de a doua ediție, proiectul „Unitate prin cultură”, cuprins în Calendarul Activităților Educaționale Județene 2020, avizat de Inspectoratul Școlar Județean Iași, a avut parte în acest an de provocările actualului context epidemiologic. Astfel, adaptarea a fost cuvântul-cheie care și-a pus amprenta pe noua noastră strategie de lucru cu elevii, cu partenerii noștri. Sub imperativul anulării evenimentelor culturale și al distanțării sociale, ne-am relocalizat activitatea în mediul online. Am făcut, în acest mod, posibile acțiuni de stimulare a interesului elevilor pentru domeniile culturale vizate în cadrul Clubului „Excelsior – provocare la cultură”: teatrul, muzeul, scrierea creativă, cartea, presa de cultură ar fi trebuit să prilejuiască cu totul altfel de interacțiuni pentru elevi, însă tinerii au devenit ei înșiși protagoniștii experiențelor culturale online: tururi virtuale ale marilor muzee, teatre, biblioteci, opere, edituri, editarea diferitor proiecte cu utilizarea aplicațiilor digitale, interviuri cu actori realizate prin intermediul comunicării electronice, campanii online de promovare a lecturilor preferate, realizarea unei poezii colective de Ziua Internațională a Poeziei, generarea de conținut online pe diferite teme istorice, literare și culturale, acțiuni de solidarizare prin împărtășirea diferitelor perspective asupra întregii situații a izolării prin galerii foto, video, toate acestea constituindu-se într-un jurnal colectiv al creativității pe timp de pandemie.

Concursul „File inspirate din cronicile lui Neculce” și volumul „Unitate prin cultură. Demersuri educaționale în formarea competențelor de exprimare și sensibilizare culturală” s-au bucurat de participarea a 96 de elevi și 74 de profesori din 41 de unități de învățământ din țară și din Republica Moldova. Volumul s-a constituit într-o oglindă a proiectului nostru, fiind structurat în două părți. Prima secțiune, „File inspirate din cronicile lui Neculce”, a fost dedicată elevilor și cuprinde lucrările premiate în cadrul concursului de creație literară, organizate pe cele două niveluri: gimnazial și liceal. Cele 23 de lucrări plastice premiate au fost organizate într-o expoziție online, lansată pe pagina de Facebook a liceului, în data de 1 aprilie, când s-au anunțat și câștigătorii. Cea de-a doua secțiune a volumului conține articole semnate de cadre didactice și specialiști în diferite domenii culturale. De asemenea, simpozionul „Dimensiuni axiologice și transdisciplinare ale educației prin cultură” a fost transpus pe blogul proiectului și pe paginile de Facebook ale liceului în săptămâna 18-19.05.2020, prin lansarea volumului și anunțarea numelor elevilor premiați în cadrul secției de scriere creativă, promovând, în același timp, unele dintre cele mai bune lucrări ale participanților ediției curente.

În speranța unui viitor cadru de normalitate, vă invităm, deocamdată, să descoperiți mai multe despre acest proiect pe platformele noastre de comunicare online.

Detalii: <https://unitateprincultura.news.blog/>

Mai 2020

Ana Hegyi - actriță, profesoară, prezentatoare, organizatoare de evenimente culturale: „Toți copilașii au aripi, tu trebuie să îi înveți să le deschidă...”

Interviu realizat de Andreea Butnaru, clasa a X-a F

Poate că acesta este secretul în relația ei cu cei pe care îi pregătește (în calitate de profesor) sau cu cei pe care îi întâlnește (în calitate de actriță). Gîngășă, cu un aer diafan de zână bună, mereu cu zâmbetul pe buze, Ana Hegyi se identifică mai ales cu bucuria. Bucuria pentru joc, bucuria pentru ceea ce imprimă în elevii pe care îi îndrumă, bucuria unor săli pline și a unui succes pe care orice artist și-l dorește. Ana Hegyi este actriță, profesor de teatru, predă actorie, mișcare scenică, dicție, este profesor organizator al Festivalului Județean de Teatru „Edu Teatru” și al Festivalului Național de Teatru de Păpuși și Pantomimă „Cătălin Damian”, prezintă evenimente, concursuri județene, naționale, internaționale, competiții sportive, gale. Din anul 2008 joacă la Ateneul din Iași, dar și pe scena Teatrului Național

„Vasile Alecsandri” sau în producțiile Companiei „FAPT”. Este absolventă a Facultății de Teatru de la Universitatea Națională de Arte „George Enescu”, specializarea Artele Spectacolului de Teatru, clasa prof.univ.dr. Dionisie Vitcu, dar și a studiilor de master la aceeași specializare.

Andreea Butnaru: Cum a început totul și cum ați descoperit această pasiune?

Ana Hegyi: Eram elevă la Palatul Copiilor la gimnastică și cor. Făceam aceste activități la îndemnul bunicii. Într-o zi am trecut cu bunica pe lângă sala de spectacole de la Palatul Copiilor. Erau preselecții pentru toate cercurile de la Palat. Bunica m-a îndemnat să particip să vedem ce descoperim... Poate găsesc o activitate pe care să o iubesc și m-au selectat la teatru. Așa a început totul, la 5 ani, la Palatul Copiilor Iași. Am și acum în minte imaginea comisiei care era la preselecție, dar în suflet mi-a rămas imaginea primului meu profesor de teatru, Sorin Damian.

Andreea Butnaru: Cum vă pregătiți pentru interpretarea unui rol?

Ana Hegyi: Depinde de spectacol. Sunt personaje care ți se potrivesc ca o mănușă, iar unele care necesită zile și nopți pentru a le descoperi, pentru a ți le asuma, dar la finalul acestui studiu satisfacțiile sunt imense. Simt o bucurie imensă la întâlnirea cu fiecare personaj primit.

Andreea Butnaru: Repetați textele înainte de a intra pe scenă?

Ana Hegyi: Nu, niciodată. Cu câteva ore înainte, la spectacolele pe care le jucăm des, facem o repetiție de text. La spectacolele pe care le jucăm mai rar, facem repetiții cu două-trei zile înainte. Cu câteva minute înainte de a începe, suntem pregătiți în culise, cu emoție și bucurie pentru a începe, concentrați pe ce avem de făcut.

Andreea Butnaru: Cum vă simțiți în culise?

Ana Hegyi: În culise e o lume MAGICĂ! Ești personaj, îți dozezi emoțiile, le vorbești,

Mai 2020

ascuți cum bate în tine inima personajului. Te concentrezi și aștepti cu nerăbdare să pășești pe scenă, în fața publicului.

Andreea Butnaru: Care a fost reacția dvs. la întâmpinarea primului obstacol?

Ana Hegyi: Obstacole?? Mereu am găsit soluții și obstacole nu prea. Am reacționat mereu cu bucurie, pasiune, dedicație, dorință.

Andreea Butnaru: Ați fost/sunteți susținută de familie și prieteni?

Ana Hegyi: Fac teatru de la 5 ani. Am făcut parte din trupa de la Palatul Copiilor Iași și am colindat țara în lung și în lat la concursuri naționale. Am avut mereu prieteni care m-au susținut pentru că teatrul este o muncă de echipă în care ne susținem reciproc pentru a oferi magie publicului. Familia a fost și ea alături de mine și a avut încredere în mine, a știut că pot. Mulțumesc tuturor profesorilor, colegilor, familiei că m-au susținut mereu necondiționat.

Andreea Butnaru: Pe lângă teatrul, mai practicați și alt tip de artă?

Ana Hegyi: Teatrul m-a învățat ca e nevoie de mai mult pentru a fi mai bun, așa că, alături de trupa mea, „So trupa”, de la Palatul Copiilor, am învățat să ne pictăm costumele, decorul, am învățat de la elevii talentați să dansez.

Andreea Butnaru: Minunat! Cum vă simțiți când vă vibrează scena sub tălpi?

Ana Hegyi: Ce întrebare magică!! E un sentiment unic și de fiecare dată e altfel. Același rol poate, dar altă experiență. Teatrul te învață să trăiești într-o bucurie continuă, îți permite să te cunoști, să-ți gestionezi emoțiile, să le conștientizezi.

Andreea Butnaru: Cât de greu a fost să parcurgeți acest drum pentru a ajunge unde sunteți astăzi?

Ana Hegyi: Nu mi se pare nimic greu. Iubesc ceea ce fac, am fost de mică foarte serioasă, muncitoare și am privit totul ca pe un joc, un joc cu mine, cu ceilalți... Un joc, simplu, firesc, natural.

Andreea Butnaru: Ce v-a ajutat să continuați în momentele grele? Cum ați făcut față?

Ana Hegyi: Am plâns când am fost dezamăgită în liniștea camerei mele, mi-am șters lacrimile și am simțit ca așa a fost să fie. Nimic nu este întâmplător, fiecare experiență, fie ea și nefericită, te face mai bun. Încrederea și zâmbetele m-au făcut mereu să o iau de la capăt, dar și mama de la care am învățat să fiu pozitivă în orice situație – nu mai spun de bunica cu vorba ei celebră: „După furtună iese mereu soarele!”

Andreea Butnaru: De ce ați ales să fiți actriță?

Ana Hegyi: Am fost un copil introvertit, rușinos. Păstrez și astăzi ceva din copilărie,

Mai 2020

dar prin teatru am reușit să mă cunosc. M-am înscris la teatru ca să mă cunosc, să îmi depășesc temerile, fricile și am realizat ca asta este ceea ce vreau să fac pentru toată viața.

Andreea Butnaru: Ați avut parte de experiențe neplăcute cu publicul?

Ana Hegyi: Nu, sincer, niciodată, doar experiențe minunate.

Andreea Butnaru: Cât de mult contează energia publicului la un spectacol? Mult, foarte mult, mai ales când joci pentru copii. Energia publicului îți dă încredere, acuratețe, putere.

Andreea Butnaru: Ați avut vreodată parte de un spectacol nereușit din cauza publicului?

Ana Hegyi: Nereușit nu, clar, dar cu o energie joasă, da. Depindem de partenerii de scenă, de public, dar nu întotdeauna. Există tehnici pentru a te detașa de toate și să strălucești indiferent de condiții.

Andreea Butnaru: Cum v-a schimbat această carieră viața?

Ana Hegyi: Teatrul face parte din mine. Cred că, dacă un chirurg ar „săpa” în mine, ar găsi pe suflet scris „Teatru”. Fac asta de când mă știu, iubesc ceea ce fac și mă bucur că pot transmite și elevilor mei bucuria de a fi pe scenă, bucuria de a-i învăța să își construiască aripi și apoi să le deschidă pentru a avea o viață minunată.

Andreea Butnaru: Germania, Spania, Belgia, Turcia, Lituania, Italia și urmează Austria... ca profesor coordonator de trupă. Ce înseamnă această activitate pentru dvs.?

Ana Hegyi: Mă bucur că pot să deschid uși pentru elevii mei, să învăț alături de ei și să îi fac să ajungă niște oameni minunați. Aceste experiențe sunt o bucurie a sufletului, atât pentru ei, cât și pentru mine. Creștem împreună, revenim acasă mai bogați, mai bine pregătiți pentru orice ne rezervă viitorul. Toți copilașii au aripi, tu trebuie să îi înveți să le deschidă (să le întindă) și să zboare cât mai sus!

Andreea Butnaru: Care este trupa dvs. de suflet și cine sunt copiii care o alcătuiesc?

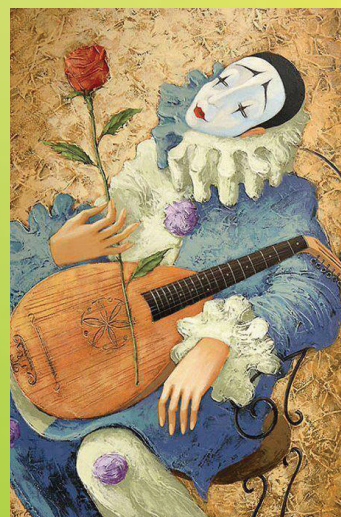
Ana Hegyi: Fiecare trupă are farmecul ei, iar elevii mei trec alături de mine prin toate trupele, cresc și ajung în trupa „cea mare” pe care prima mea generație de elevi a numit-o „So Trupa” (adică trupa cea mai tare!!!). La început trupa a fost formată exclusiv din elevi de liceu, dar, în timp, am adus în ea și elevi de gimnaziu, dornici să se ridice la standardele celor de liceu (când spun standard, mă refer exclusiv la maturitatea liceanului în comparație cu cei mai mici, de gimnaziu).

Andreea Butnaru: Ce înseamnă Ateneul din Iași pentru dvs.?

Ana Hegyi: La Ateneul din Iași am găsit mereu liniște, o a doua casă, colegi minunați și BUCURIA de a juca! Fiecare personaj a fost și este o provocare! Suntem o echipă minunată pentru că suntem uniți, ne respectăm, ne încurajăm și ne ajutăm să facem față tuturor provocărilor, împreună. Managerul Ateneului ne provoacă mereu, ne susține și ne bucurăm de toată încrederea lui. Simt cum creștem în fiecare zi, sălile sunt pline, iar publicul simte vibrația noastră pozitivă. Ce faceți atunci când aveți timp liber, în afară de familie? Când am timp liber zâmbesc, mă plimb, citesc, merg la teatru, la operă, mă uit la filme și la desene animate!

Andreea Butnaru: Un gând pentru cititorii Revistei Liceului Teoretic „Ion Neculce”?

Ana Hegyi: Să vă bucurați de tot ce vi se întâmplă! Viața e magică, dacă noi ne dorim asta!

Mai 2020

Horia Veriveș: „Să râzi în fiecare zi și să te bucuri pe deplin de singura viață pe care ne-a dat-o Dumnezeu!”

Interviu realizat de Vlad Gogan, clasa a XII-a D

Vlad Gogan, elev în clasa a XII-a D, s-a implicat în activitatea acestui proiect drag nouă și a purtat un dialog cu domnul Horia Veriveș, unul dintre cei mai îndrăgiți actori ai Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași. Teatrul ocupă, cu siguranță, un loc special în inimile liceenilor noștri, iar perioada de acum ne face să îi simțim acut absența. Cu toate acestea am rămas în strânsă legătură cu oamenii teatrului prin intermediul inimoșilor noștri elevi. Horia Veriveș a devenit o prezență constantă și foarte îndrăgită a serilor de teatru care ne-au adunat împreună de atâtea ori în spiritul unor adevărate sărbători care au devenit repere ale frumosului uman în evoluția fiecărui adolescent. „Chirița în provincie”, „Colivia”, „Măcelăria lui Iov”, „O scrisoare pierdută”... doar câteva din piesele vizionate de noi și prin care Horia Veriveș ne-a fascinat prin talent și forța sa charismatică de a transmite emoții, bucurie, speranță, entuziasm.

Vlad Gogan: În primul rând, dorim să vă mulțumim că ați acceptat invitația noastră de a ne oferi un interviu și să vă transmitem toate aprecierile noastre pentru rolurile pe care le interpretați. Pur și simplu, serile de teatru în care v-am văzut pe scenă au devenit puncte de reper pentru ce înseamnă viața ca spectacol, să trăiești cu empatie și autentic drama, tragicomedia condiției umane prin măiestria actoricească.

Horia Veriveș: Cu drag și mulțumesc pentru invitație.

V. G.: Profesia de actor este fascinantă pentru fiecare dintre noi. Când v-ați gândit să alegeți această carieră și ce anume v-a inspirat în această decizie de viitor?

H. V.: În clasa a IX-a, profesoarea mea de limba și literatura română, doamna Emanuela Ilie, de la Liceul de Chimie, unde am învățat primii doi ani, a înființat o trupă de teatru și mi-a propus să fac parte din ea. Recunosc că nu am vibrat cu această idee pentru că doream să devin medic stomatolog, să duc tradiția mai departe, mama fiind medic stomatolog. Doar că, după puține discuții cu dumneaei, m-am lăsat convins de propunere și sunt sigur, acum, că acea decizie a fost 100% bună. Următorul pas, să zicem, a fost să mă transfer la Colegiul Național de Artă „Octav Bancilă”, secția teatru. Acolo l-am avut profesor coordonator pe actorul Doru Aftanasiu. După care am fost admis la Facultatea de Teatru „George Enescu” din Iași, unde l-am avut ca profesor pe maestrul Dionisie Vitcu și iată că de 10 ani sunt angajatul Teatrului Național din Iași. Teatrul Național din Iași, unde mi-am dorit cu ardoare să fiu angajat. Și, când zic „cu ardoare”, nu exagerez cu nimic!

V. G.: Cum puteți descrie viața dvs. de licean? Care erau preocupările dvs. în acea perioadă care v-au îndreptat pașii spre lumea teatrului?

H. V.: În clasele a IX-a și a X-a am învățat foarte multă matematică, fizică și chimie, iar din clasa a XI-a am schimbat total macazul și am studiat foarte mult teatru. A fost o perioadă

Mai 2020

frumoasă, o perioadă de autodescoperire și o perioadă în care mi s-a consolidat dorința de a face teatru! Preocupările și gândurile erau duse spre teatru. Aveam multe ore practice pe săptămână și nu prea aveam la ce altceva să mă gândesc! A fost o perioadă în care am legat prietenii strânse, care durează și acum! Au fost și momente mai puțin bune, pentru că asta e viața! Dar, per ansamblu, cei doi ani pe care i-am făcut la „Octav Bancilă” au fost definitorii pentru a-mi hotărî și consolida singur destinul.

V. G.: Ce modele v-au inspirat în activitatea dvs.?

H. V.: Am mai spus asta, nu am modele din artă și nici nu mă inspir! Urmăresc actori/ artiști și le apreciez munca, dar modele nu am avut. Singurele modele pe care le am sunt părinții mei care au investit în mine, în studiile mele, care m-au ajutat să mă dezvolt pe plan intelectual și cultural. Și este bine și important ca noi, copiii, să ne luăm modele, dacă avem cum, din cei foarte apropiați.

V. G.: Ce cărți v-au marcat existența?

H. V.: Îmi place foarte mult Haruki Murakami, pentru scrierea simplă, dar, totodată, complexă și plină de simboluri. Salman Rushdie, pentru lumea fantastică pe care o creează și, la fel, pentru problematica pe care o ridică opera sa. Dostoievski, care cred că nu mai are nevoie de prea multă prezentare. Albert Camus, un geniu al literaturii mondiale. Recomand elevilor liceului patru cărți pe care le-am citit recent: Fredrik Backman: „Un bărbat pe nume Ove”, Editura Art; Guillermo Arriaga: „Sălbaticul”, Editura Art; Irvin D. Yalom: „Problema Spinoza”, Editura Vellant; Heather Morris: „Tatuatorul de la Auschwitz”, Editura Humanitas.

V. G.: Ce piese de teatru v-au marcat existența?

H. V.: Toate piesele, într-un fel, te ajută să te dezvolți. Eu vorbesc din prisma actorului. Și poți învăța cum se face și cum nu se face! Nu cred că m-a marcat vreoa piesă până acum.

V. G.: Ce rol preferați din cele pe care le-ați jucat pe scenă?

H. V.: Chirița, fără discuții. Este un rol pe care mi l-am dorit. Speram să îl joc pe la 45-50 de ani, dar destinul a făcut să îl joc mult mai devreme. Ceea ce m-a bucurat și împlinit nespuse. Să nu se înțeleagă greșit că nu îmi joc celelalte personaje cu aceeași iubire, în niciun caz. Fiecare rol trebuie iubit și tratat cu respect, dacă îți faci profesia cu dragoste adevărată față de public și scenă. Dar „Chirița” este un rol după care am „tânjit” multă vreme. Și mă bucură faptul că a fost primită și acceptată foarte bine și repede de publicul ieșean. Până la pandemie jucasem 50 de spectacole, toate Sold Out. Asta zice multe despre acest spectacol.

V. G.: Povestiți-ne despre un succes al dvs. Cum ați reușit să îl faceți posibil, ce obstacole ați întâmpinat și cum l-ați depășit?

Mai 2020

H. V.: Succes... Nu prea știu ce înseamnă acest cuvânt! Arta nu se face pentru succes sau premii. Arta se face pentru sufletul omului. Din punctul meu de vedere, toate rolurile pe care le-am însușit au fost un real succes. Nu pot face diferențe prea mari între ele. Toate sunt copilașii mei! Un părinte trebuie să își iubească copiii la fel!

V. G.: Care este deviza dvs.?

H. V.: Să râzi în fiecare zi și să te bucuri pe deplin de singura viață pe care ne-a dat-o Dumnezeu!

V. G.: Care sunt valorile dvs. cele mai importante?

H. V.: Familia, sinceritatea, bunul simț, perseverența, profesionalismul, iubirea.

V. G.: Un mesaj aveți să transmiteți colegilor mei, mai ales acum, în această perioadă de izolare și incertitudine?

H. V.: Să fiți puternici. Să nu vă lăsați doborâți de absolut niciun impediment care vă iese în cale. Să fiți sinceri cu voi înșivă. Să vă bucurați de viață și să încercați să fiți cei mai buni în ceea ce faceți! Să nu fiți un produs hibrid al societății, ci unul sincer și adevărat al vostru! Și mult succes celor care dau examenul de Bacalaureat anul acesta. Vă țin pumnii!

„#feelLTIN | Împreună pentru Europa” – un nou proiect al Liceului Teoretic „Ion Neculce” din Târgu Frumos

Coordonatori proiect:

Prof. dr. Sergiu-Constantin Enea

Prof. Paula-Livia Vorniceanu

În săptămâna 4-9 mai 2020, conducerea Liceului Teoretic „Ion Neculce” și echipa profesorală a școlii au inițiat proiectul educațional online „#feelLTIN | Împreună pentru Europa”, antrenând elevii într-o gamă diversă de activități pe teme europene. Acest demers a fost realizat cu susținerea din partea partenerilor educaționali ai instituției, Inspectoratul Școlar Județean Iași, Europe Direct Iași, Europe Direct Vaslui, Spațiul Public European. Astfel, elevii și profesorii îndrumători au dezvoltat acțiuni de impact prin intermediul canalelor de comunicare online, reușind să transmită în spațiul virtual un puternic mesaj de solidaritate. În acest sens, diferite aplicații educaționale digitale și resurse social media au facilitat și dinamizat dialogul, interacțiunea între cei implicați, lucrul în echipă, acțiuni de cercetare, documentare și prelucrare a informațiilor. Activitățile proiectului au urmărit, de asemenea, valorificarea creativității și a abilităților practice ale elevilor prin oferirea unor alternative de experiențe de învățare în tandem cu colegii de generație, părinți, profesori, parteneri educaționali.

Astfel, acțiunile „Unitate în diversitate. Semnificația istorică a Zilei de 9 mai”, „Cu Zoom prin Europa” au constituit o oportunitate de dezbatere interdisciplinară pe diversele teme corelate identității europene: scurt istoric, elemente de cultură și civilizație europeană, aspecte definitorii ale Uniunii Europene, oportunitățile europene de educație, toate acestea convergând spre un sentiment al apartenenței la comunitatea europeană, al acceptării diversității culturale. Totodată, o parte din aceste activități a constituit o bună oportunitate de exersare a competențelor de comunicare în limba franceză, încurajându-se, astfel, multilingvismul.

Acțiunile „Harta europeană a solidarității”, „Împreună suntem puternici”, „Europa în bucate”, realizate la invitația Europe Direct Vaslui, Spațiul Public European, Europe Direct Iași, au dat, la propriu, culoare și savoare acestor zile, în care distanțarea socială a depășit frontierele culturale prin intermediul limbajului plastic și experimentarea diferitor rețete culinare din țările europene.

Astfel, elevii, alături de tineri din țară și din alte state europene, au creat cu sensibilitate artistică o impresionantă galerie de pictură cu un puternic ecou de solidaritate. De asemenea, provocarea culinară la care au răspuns elevii, împreună cu părinții lor, a generat un variat rețetar, de inspirație pentru explorarea bucătăriilor italiene, franceze, cehe, românești și așa mai departe... spațiul gastronomic european devenind unul familiar prin bucuriile simple pe care le oferă gătitul.

Consiliul Școlar al Elevilor liceului a răspuns „Prezent!”, de asemenea, în cadrul proiectului, implicând colegii în realizarea acțiunii „Lectura ne unește”, prin care au descoperit scriitori și personalități culturale reprezentative ale fiecăruia dintre cele 27 de state membre ale Uniunii Europene.

De asemenea, 9 mai a fost un prilej de apreciere a participării liceului la concursul organizat de Comisia Europeană, Premiul Jan Amos Comenius pentru excelență în educație în prețuirea cu privire la Uniunea Europeană, în cadrul căruia instituția a abordat tematica drepturilor

„Viața este frumoasă” sau „Jurnalul Annei Frank” - lecții de reziliență

Daria Virgă, clasa a X-a D

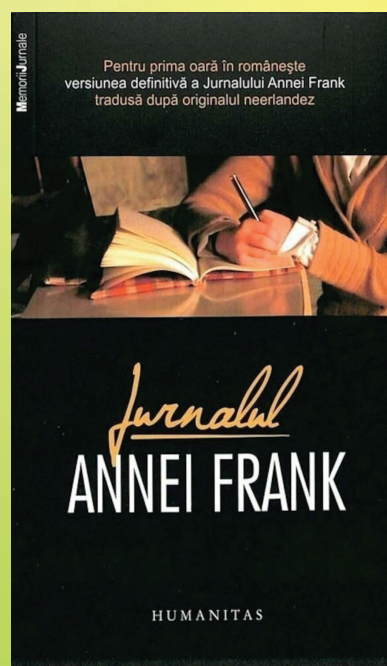
Viața poate nu vine cu o hartă, dar toți vor experimenta răsuciri și schimbări, de la provocări zilnice la experiențe ce au impact durabil, spre exemplu, moartea unei persoane dragi, un accident ce poate schimba viața sau o boală gravă. Fiecare schimbare afectează oamenii în mod diferit, aducând un val de gânduri și nesiguranță. Însă, în ciuda acestor lucruri, oamenii se adaptează bine în general la situații ce le schimbă viața și situații stresante. Toate acestea datorită rezilienței.

Psihologii definesc acest proces ca reprezentând capacitatea de adaptare în fața adversității, tragediilor, traumelor, amenințărilor sau surselor mari de stres, precum și a problemelor de familie, a problemelor grave de sănătate sau a factorilor stresanți financiari sau la locul de muncă. Astfel, reziliența implică o „revenire” din experiențele dificile, dar și o creștere personală puternică.

Deși aceste evenimente adverse sunt, cu siguranță, dureroase și dificile, nu trebuie să determine rezultatul vieții noastre. Avem multe aspecte din viață cu care ne putem controla, modifica și crește. Acesta este rolul rezilienței. A deveni rezilient nu ne ajută doar să trecem prin situații dificile, ci ne ajută să creștem și chiar să ne îmbunătățim viața pe parcurs.

Există persoane care se adaptează ușor și trec peste orice situație dificilă, cum ar fi Guido Orefice, un evreu italian, personaj principal în filmul „La vita è bella”, care trebuie să-i demonstreze fiului său, Giosue, că totul este un concurs, spre a-l proteja de ororile din lagărele naziste prin care trec. Cei doi trebuiau să reziste pentru a aduna o mie de puncte și a câștiga premiul cel mare care era un tanc adevărat. Copilul a respectat regulile cu mare grijă, stând ascuns cât mai mult posibil, scăpând astfel și primind premiul mult așteptat. Guido a murit împușcat în timp ce copilul era ascuns. Fiecare suferință era transformată, cu ajutorul imaginației, în ceva frumos, tatăl avea capacitatea de a se adapta repede la fiecare situație și își revenea din orice dificultate.

Sunt însă și persoane care se adaptează mai greu la aceste situații, precum Anne Frank, autoarea celebrului jurnal scris în perioada persecutării evreilor în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Anne Frank, o fetiță evreică din Amsterdam, menționează în jurnalul cu coperti alb-roșii, primit la aniversarea de 13 ani, schimbările ce au loc în viața evreilor după ce Germania Nazistă a ocupat Țările de Jos. Ascunsă în anexa pregătită din timp pentru astfel de situații, Anne simte lipsa prietenilor adevărați și își numește jurnalul Kitty, acesta devenind singurul ei prieten. Fata se refugiază în timpul petrecut cu jurnalul său, exprimându-și sentimentele de frică în scris. Anne moare de tifos la vârsta de 15 ani, într-un lagăr de concentrare, înainte ca

Mai 2020

Astfel, deducem că reziliența este un factor important în viața noastră de zi cu zi, ajutându-ne să ne adaptăm și să trecem peste orice situație, fie ea ușoară sau dificilă.

Referințe:

- „Building Your Resilience”, <https://www.apa.org/topics/resilience?fbclid=I-wAR35gE-GZF2LpFv83CpNwlvMJR6yrVnHq8McC3y4ung0vNb3KueqMO1tYw8>;
- „Jurnalul Annei Frank”, Editura Humanitas, București, 2017;
- „La vita è bella”, 1997, Regia: Roberto Benigni etc.

„Sapiens. Scurtă istorie a omenirii” de Yuval Noah Harari – o carte esențială pentru înțelegerea lumii moderne

Sabina Balmuș, clasa a XII-a E2

Motto:

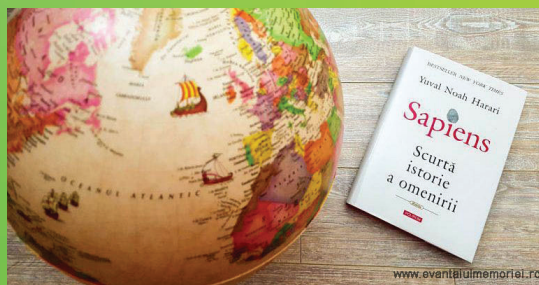
„Trebuie să cunoști trecutul ca să poți înțelege prezentul.”
(Carl Sagan)

Cu doar 6 milioane de ani în urmă, specia umană nu exista: „o singură maimuță feminină avea două fiice. Una a devenit strămoșul tuturor cimpanzeilor, cealaltă este bunica noastră.” Marea varietate de specii umane (sapiens, erectus, neanderthalensis) a evoluat din presiuni evolutive ca orice altă specie. De ce sapiens au supraviețuit, au prosperat și ce caracteristici particulare au permis speciilor noastre să domine planeta astăzi?

Stăpânirea armelor și a focului ne-a permis să vânăm, să gătim mâncarea și să ne controlăm mediul (prin arderea pădurilor și ca arme împotriva prădătorilor). Dar toate speciile umane s-au bucurat de aceste tehnologii. A fost creierul lui Homo sapiens, evoluat abia acum 150 000 de ani, ce ne-a permis să cucerim planeta, să eliminăm toate celelalte specii umane și să controlăm totul?

În urmă cu aproximativ 30 000 de ani, a avut loc o revoluție cognitivă – sapienșii erau acum capabili să își imagineze și să descrie lucruri care nu există în lumea reală. Acest „limbaj fictiv” a permis nașterea finanțelor, a culturii, religiei și politicii din milenii. Capacitatea de a crede într-o viață ulterioară poate duce la o credință în morală, ceea ce poate duce la o credință în drepturile omului. Niciunul dintre aceste concepte nu există în lumea naturală, toate sunt imaginații colective ale umanității. Cu toate acestea, toate modelează destinul speciei noastre și al planetei noastre, mai mult decât a avut codul nostru genetic vreodată.

Această carte este o explorare fantastică a evoluției oamenilor moderni de la apariția lor în Africa în urmă cu milioane de ani, până la progresele lor tehnologice extreme și de auto-îmbunătățire de astăzi. De ce a dominat Homo sapiens celelalte specii de oameni? Cum am trecut de la o societate primară de vânătoare la una, în primul rând, agricolă? Cum ne-au îmbunătățit sau degradat viața capitalismul, religia, liberalismul și revoluția științifică? Suntem mai fericiți acum decât strămoșii noștri timpurii, care vânau pe câmpiile Africii? Yuval Noah Harari, autorul cărții, vine cu răspunsurile la aceste întrebări, transformând-o într-o simbioză de informații extrem de utile pentru a putea înțelege puterea de care dispunem și cum suntem autorii sistemului social din care facem parte.

Referințe:

- Yuval Noah Harari, „Sapiens. Scurtă istorie a omenirii”, Editura Polirom, Iași, 2017

Febra tifoidă în teritoriul ocupat (1916-1918)

Prof. dr. Victorița Aneculi

Glonțul tras de arma studentului sârb Gavrilo Princip a pus capăt unei perioade de relativă liniște, care a durat din anul 1815 până în anul 1914. Din acest an lumea și, în special, Europa și-au schimbat cursul istoric. Începea un război fără precedent care s-a extins și în afara Europei. Acesta a schimbat lumea, a zdruncinat din temelii civilizația și a cerut un tribut sângeros de milioane de vieți și, totodată, a sădit în sufletele participanților, ostași și civili, o teamă perpetuă. Pentru prima dată în istorie armata intervine dramatic în viața oamenilor, fie prin metamorfozele suferite de muncitori sau de țărani transformați în scurt timp în ostași, fie prin implicarea civililor, pentru că războiul s-a extins și în zonele locuite de civili, angrenând în luptă și ucigând uneori bătrâni, femei și copii.

Drama războiului a fost completată și de pandemii care au luat important tribut de vieți, inclusiv în România.

Confruntările de pe frontul de est au pus germanii în fața unei noi realități. Echipele de medici au purtat propriile lupte cu bolile care afectau această zonă din Europa: febra tifoidă, holeră și malarie. Însă, dintre acestea cea mai importantă pandemie cu care medicii s-au confruntat a fost febra tifoidă recurentă, o boală transmisă de păduchi care nu era cunoscută în Germania. În consecință, au trebuit să combată această boală, care afecta mai mult soldații germani în fața căreia aceștia nu aveau imunitate. În schimb, declară germanii, autohtonii erau obișnuiți să conviețuiească cu aceste insecte parazitare și au devenit mai rezistenți și au dezvoltat o anumită imunitate în fața acestei boli¹.

Pentru a combate bolile, cu care se confrunta populația și pentru a reduce la minimum numărul soldaților germani răpuși de boli, Administrația Militară a luat măsuri prin se care lupta împotriva cauzei și nu a consecințelor. Germanii au hotărât înființarea păduchelnițelor, au impus obligativitatea de a menține curățenia în curți, în fața casei și raportarea tuturor cazurilor de boli transmisibile. Aceste centre de deparazitare au fost create și în estul Europei².

Pentru menținerea igienei soldaților și a populației civile, au fost înființate în preajma gărilor păduchelnițele (Lausoleum). Obligativitatea de a le frecventa a lăsat amintiri traumatizante: „... Fetele de pension, cocotele și țigăncile sunt târate într-o promiscuitate în acel iad. Într-o cameră, care servește drept cameră de dezbrăcare și garderobă stau toți, tremurând ceasuri întregi, într-o nuditate biblică... Zdrențele și hainele cele mai bune merg într-o etuvă... după ce suspjecții fac duș așteaptă aducerea hainelor”³.

În buletinul ordonanțelor s-a publicat măsurile care trebuia luate în cazul constatării unor boli molipsitoare. Dacă într-o localitate se constata îmbolnăvirea de tifos exantematic, vărsat, holeră, dizenterie, anghină difterică, scarlatină sau tetanos primarul era obligat să înștiințeze Comandatura de etapă competentă. În cazul în care o persoană murea din cauza uneia dintre aceste boli, au fost impuse unele obligații pentru membrii familiei: cadavrele trebuia să fie depuse în sicrie închise, era interzis obiceiul strămoșesc al românilor de a-și lua adio de la o persoană de-

1 Vejas Gabriel Liulevicius, *War Land on the Eastern Front. Culture, National Identity and German Occupation in World War I*, Cambridge University Press, 2004, p. 22.

2 Ibidem, p. 80.

3 Virgiliu N. Drăghiceanu, *707 zile sub cultura pumnului german*, f. l., 1920, p. 196.

sicrie închise, era interzis obiceiul strămoșesc al românilor de a-și lua adio de la o persoană decedată prin sărut pe gură. În caz de nerespectare a acestei ordonanțe se impunea plata unei amenzi de 10.000 de mărci sau închisoare până la doi ani¹. De asemenea, era interzis transportul cadavrelor dintr-o comună în alta².

O altă măsură impusă a fost menținerea curățeniei în fața casei. Vara trotuarul trebuia udat de patru ori pe zi, iar iarna trebuia curățată zăpada³. Din cauza lipsei apei, pe timpul verii, ordonanța s-a modificat. Bucureștenii trebuia să-și ude trotuarul, doar de două ori pe zi, la orele 10 și 13⁴. Totodată, s-a impus și obligativitatea de a nu arunca pe străzile orașului moloz și gunoaie. Capitala a fost împărțită în 6 sectoare. Toți locuitorii aveau obligativitatea, ca în ziua fixată pentru a fi ridicat gunoiul, să-l pună pe trotuarul din fața casei, în lăzi închise ermetic, până la ora 10 seara. Dacă lăzile nu erau ridicate pe timpul nopții, locatarii aveau obligația să ia lăzile din drum până la ora 7 dimineața⁵. Au existat multe familii, care nu au acceptat acest tip nou de disciplină, nu au îndeplinit aceste ordine și au fost amendate⁶. Desele amenzi primite de civilii care trăiau sub ocupație au determinat disciplinarea acestora: „...Fiecare mătură, curăță și stropește cu un zel extraordinar”⁷.

Uneori era pedepsită întreaga comunitate pentru că nu s-au îndeplinit ordinele germanilor. Acest fapt a reprezentat o încălcare a articolului 50 al Convenției de la Haga, care interzicea armatei de ocupație să impună o pedeapsă colectivă unei întregi comunități⁸. Printre orașele cărora li s-au aplicat amenzi colective a fost și Focșaniul, care a primit amenda de 500 de lei, la 1 mai 1918, pentru că orașul nu a fost destul de curat⁹.

În menținerea și întreținerea sănătății, săpunul este un element esențial. Cu toate acestea, Administrația militară a interzis fabricarea și vinderea săpunului prin ordonanța nr. 51, din 7 martie 1917¹⁰, și ordonanța nr. 220, din 13 martie 1917¹¹. Săpunul, care se afla în magazine la data ordonanțelor, a fost rechiziționat și pus în vânzare la un preț mărit, de 14 lei bucata. În schimb, germanii au fabricat un tip de săpun, din oasele și câinilor, din materii grase și argilă, pe care îl vindeau românilor la prețul de 8 lei kilogramul¹². Locuitorii capitalei au încălcat cele două ordonanțe și au fabricat și vândut săpun în mod ilegal. Cei descoperiți au fost pedepsiți cu

1 A.M.A.E., fond Ocupația inamică, d.134, f. 47.

2 Arh. N. Vrancea, fond Prefectura județului Putna, d. 41, 1917, f. 4.

3 Pia Alimăneștianu, Însemnări din timpul ocupației germane, București, Ed. Independența, 1929, p.83.

4 „Gazeta Bucureștilor”, I, nr. 170, 5 iunie 1917, p. 4.

5 A.M.A.E., fond Ocupația inamică, d. 134, f. 44.

6 „Gazeta Bucureștilor”, XXXVIII, nr. 112 - nr. 360, 5 aprilie - 13 decembrie 1917.

7 Al. Marghiloman, Note politice. 1897-1924, vol. II, București, Institutul de Arte Grafice „Eminescu”, 1927, p. 542.

8 Convențiune privitoare la legile și uzurile războiului pe uscat 1907, în „Monitorul Oficial”, XXXI, nr. 272, 11/24 martie 1912, p. 12.753.

9 A.M.A.E., fond Ocupația inamică, d. 149, f. 22.

10 Grigore Pherekyde, Colecțiunea ordonanțelor pentru populația României în coprinsul Administrației Militare, București, Tipografia „Cultura”, 1918, p. 24.

11 Ibidem, p.111.

12 Arhibald G. Rădulescu, Porcii. Impresii din timpul invaziei, vol. I, București, Editura „Poporul” S.A., 1929, p. 273.

Mai 2020

amenzi în valoare de 20, 100, 300 și chiar 1.000 de lei¹, sume care reprezentau contravaloarea a 16, 80, 240 și respectiv 800 de mărci.

Administrația încearcă să convingă populația să strângă nuci, ghinde și castane sălbatice, produse necesare pentru fabricarea săpunului, și să le predea, în schimbul unei sume de bani. Pentru cei care supuneau acestui demers se promitea plata cu: 70 lei suta de kilograme de jir, 13 lei suta de kilograme ghindă, 11 lei suta de kilograme castane sălbatice, 28 lei suta de kilograme sămburi de pepeni și dovleci. De asemenea, pentru a împiedica comerțul propriu se amintește bucureștenilor ilegalitatea comerțul liber cu aceste produse². Rația de săpun oferită în spitale de Administrația Militară era de 100 de grame de săpun pentru igiena corporală, pentru fiecare persoană din personalul sanitar și 50 de grame din același săpun pentru bolnavi. În plus, li se oferea pentru o lună 1 kilogram de săpun neuscat și 2 de sodă la 400 de persoane³.

Tragedia românilor în cei doi ani de ocupație a fost completă. Măsurile luate de armata de ocupație au fost menite să realizeze aprovizionarea din noul teritoriu ocupat, a armatelor Puterilor Centrale și pentru a acoperi o parte a lipsurilor mari, cu care se confrunta populația de acasă și să mențină productivă industria germană. Situația în care se afla armata și populația germană era fără precedent. Constantin Kirițescu a numit venirea germanilor ca fiind o „năvală de înfometaji”, iar România ocupată era comparată cu „un Eden al lacomilor și flămânzilor”⁴.

Pandemia de febră tifoidă care s-a extins rapid în Europa a afectat și teritoriile românești. Numărul de victime a putut fi limitat prin măsurile drastice luate de germani în teritoriile ocupate.

Bibliografie:

1.Fonduri arhivistice

A.N.I.C. fond Microfilme R. F. Germană, r. 114.

Arh. N. Vrancea, fond Prefectura județului Putna, d. 41, 1917.

A.M.A.E., fond Ocupația inamică, d.134, f. 47.

2.Presă

„Gazeta Bucureștilor”, XXXVIII.

3. Colecții de documente

Convențiune privitoare la legile și uzurile războiului pe uscat 1907, în „Monitorul Oficial”, XXXI, nr. 272, 11/24 martie 1912

Pherekyde, Grigore, Colecțiunea ordonanțelor pentru populația României în coprinsul Administrației Militare, București, Tipografia „Cultura”, 1918.

4.Manuscrite și memorii

Alimăneștianu, Pia , Însemnări din timpul ocupației germane, București, Editura Independența, 1929.

Drăghiceanu, Virgiliu, N., 707 zile sub cultura pumnului german, f.l., 1920.

Liulevicius, Vejas, Gabriel, War Land on the Eastern Front. Culture, Național Identity and German Occupation in World War I, Cambridge University Press, 2004.

Marghiloman, Alexandru, Note politice. 1897-1924, vol. II, București, Institutul de Arte Grafice „Eminescu”, 1927, p. 542.

Rădulescu, Arhibald, G., Porcii. Impresii din timpul invaziei, vol. I, București, Editura „Poporul” S.A., 1929.

1 „Gazeta Bucureștilor”, XXXVIII, nr. 116 - nr. 292, 10 aprilie - 6 octombrie 1917.

2 Ibidem, nr. 249, 23 august 1917, p. 2.

3 A.N.I.C. fond Microfilme R. F. Germană, r. 114, c. 201.

4 Constantin Kirițescu, Istoria războiului pentru reîntregirea României 1916-1919, vol. I, București, Ed. Științifică și Enciclopedică, 1989, p. 269.

Este etică manipularea?

Elena-Gabriela Agafiței, clasa a XI-a D2

Ce este manipularea?

În termenii psihologiei sociale, putem vorbi de manipulare atunci când o anumită situație socială este creată premeditat pentru a influența reacțiile și comportamentul manipulaților în sensul dorit de manipulator. Manipularea poate fi de două tipuri: manipulare cognitivă (care este o înșelătorie argumentativă) și manipulare afectivă (care este o „condiționare psihologică a relației dintre orator și auditoriu”).

Este etic să manipulezi?

Manipularea este un instrument, etica acestuia fiind dată de persoană care îl folosește și nu de instrumentul în sine. Putem distinge astfel între manipularea pozitivă și manipularea negativă. Să luăm exemplul unui cuțit: îl putem folosi să ne pregătim hrana, îl putem folosi pentru a ne apăra sau îl putem folosi pentru a răni pe cineva. Oare putem spune că avem de-a face cu un cuțit neetic? În niciun caz. Etica este dată de cel care îl folosește, nicidecum de cuțitul în sine. La fel este și cu manipularea, nu putem afirma sub nicio formă că aceasta ar fi un bine sau un rău în sine!

Manipularea în politică

La ce ne gândim atunci când spunem acest lucru? Mulți dintre noi probabil se gândesc că vor să prostească masele. Într-adevăr, această formulare aruncă manipularea într-un context negativ, în sensul că am fi niște oameni fără voință și putere de înțelegere. Manipularea în politică, la fel ca și în viața de zi cu zi, există la tot pasul. Dacă punem acum problema interesului nostru, a celor care suntem manipulați, prin acțiuni, fapte, lucruri sau fenomene ale celor care le generează, putem spune că avem de-a face cu manipulare pozitivă atunci când interesul nostru ne este atins, iar, cu manipulare negativă, atunci când este doar în interesul lor.

După cum știm cu toții, tragedia de la Cernobîl a fost o manipulare sovietică, o mușamalizare a bilanțului celui mai mare dezastru nuclear din istorie. Olexandr Akimov, responsabilul de tură al Unității nr. 4 din Centrala nucleară de la Cernobîl, a ordonat oprirea reactorului la sfârșitul lucrărilor întreprinse înainte ca unitatea de alimentare să fie oprită pentru reparațiile planificate, ceea ce a condus ulterior la accidentul nuclear. În prezent, în 2020, pe 26 aprilie se împlinesc 34 de ani de la „Catastrofa Cernobîl”. Consecințele reale asupra milioane de oameni afectați nu sunt cunoscute cu precizie nici până astăzi.

Cum ne apărăm de manipulare?

Tendința noastră, a oamenilor, este de a plasa într-o zonă a răului ceea ce nu cunoaștem. De obicei, zona necunoscutului, zona pe care nu o putem controla, ne este mult mai la îndemână să o respingem, mai ales atunci când acest lucru poate acționa asupra noastră atât ca bine, cât și ca rău. Trebuie să fii vigilent, în primul rând, asupra ta, abia apoi asupra celorlalți. Trebuie să ne asumăm responsabilitatea unei acțiuni sau a unei decizii în sensul de a nu mai pretinde că suntem doar niște victime ale manipulării! Avem discernământul la dispoziție, această abilitate înăscută a fiecăruia dintre noi, care este una din trăsăturile definitorii ale omului.

Referințe:

- Marius Dobre, „Conceptul de manipulare în abordare psihologică”;
- „Cernobîl”, 2019, Regie: Johan Renck etc.

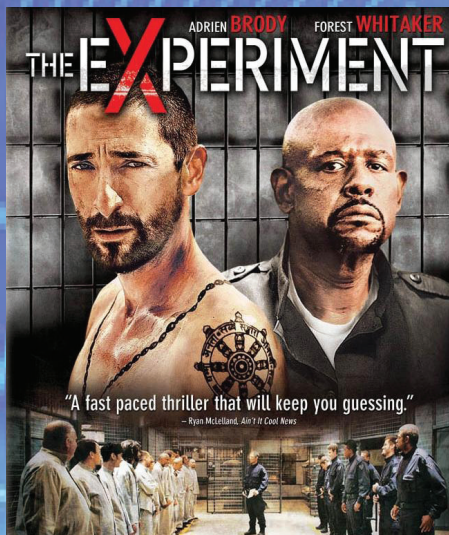

Eul și influența socială în trei experimente psihologice

Alexandra David, clasa a X-a C

Chiar dacă psihologia poate fi considerată o știință relativ „tânără”, încă de la primele cercetări ea ne-a oferit răspunsuri cu privire la noi înșine, precum și asupra interacțiunilor noastre cu lumea. Majoritatea experimentelor psihologice au fost valide și etice, însă au existat și câteva care au scăpat pur și simplu de sub control.

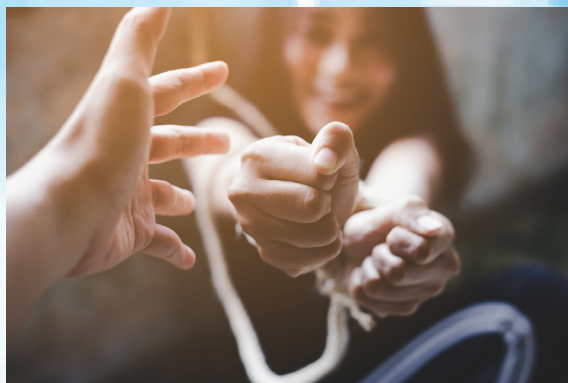
Experimentul Stanford: jocul de roluri care a scos la suprafață cele mai întunecate trăsături ale personalității umane. În 1971, la o prestigioasă universitate americană, a avut loc cel mai controversat experiment psihologic în care s-a încercat să se investigheze ce se întâmplă când un grup de persoane normale este amplasat într-un mediu ostil. De asemenea, experții au analizat efectele posibile ale percepției puterii. Totul a fost parte a Experimentului „Închisorii Stanford”, ce a prezentat degenerarea și natura umană. În urma studiului au apărut nenumărate întrebări privind zona întunecată a psihicului uman. Desigur, implicațiile etice ale studiului au rămas un subiect discutat și astăzi de psihologi. În ce a constat experimentul?

Psihologul Philip Zimbardo a ales 24 de studenți pentru grupul său de cercetare. Proiectul a implicat un joc de roluri prin care a fost simulat mediul din închisoare pentru două săptămâni. Jumătate din membrii grupului a jucat rolul gardienilor și cealaltă jumătate, pe cel al deținuților. Zimbardo a jucat rolul directorului închisorii, iar fiecare student a primit 15 dolari pe zi. Astfel, „deținuții” au fost luați pe neașteptate din fața propriilor case, precum într-un caz de arestare. Rezultatele însă au fost tulburătoare. Studenții s-au transformat în niște gardieni sadici sau în niște deținuți efeminați. Psihologul a fost nevoit să încheie prematur experimentul său. Peste ani, în 2008, Zimbardo afirma că „am realizat, cu puțin timp în urmă, cât de departe am mers cu experimentul. La un moment dat gândeam exact ca un director de închisoare și nu ca un psiholog.” Mai multe puteți afla din filmul artistic „The Experiment” (2010), în regia lui Paul T. Scheuring.

Sindromul Stockholm: una dintre cele mai ciudate tulburări psihologice

Sindromul Stockholm este o tulburare de natură psihologică, ce afectează un număr mare de persoane din întreaga lume. Din punct de vedere științific, sindromul Stockholm se definește printr-o situație paradoxală în care victima unui abuz, indiferent de forma acestuia, începe să dezvolte un atașament emoțional față de agresor. Apariția fenomenului și numele acestuia are la bază un eveniment petrecut în capitala Suediei, Stockholm, în 1973. Jan-Erik Olsson, un criminal cunoscut în vârstă de 32 de ani, împreună cu un coleg din închisoare, intră într-o bancă cu intenția de a o jefui, dar pentru că ceva merge prost, aceștia iau ostatici patru muncitori: Birgitta Lundblad,

Elisabeth Oldgren, Kristin Ehnmark și Sven Safstrom.

După șase zile de captivitate, cei patru sunt eliberați, dar manifestă un comportament straniu. Aceștia refuză să depună mărturie împotriva agresorilor și, după ce aceștia sunt închiși, victimele încep să-i viziteze la închisoare. Situația a intrigat societatea și lumea medicală, iar povestea legăturii emoționale dintre agresori și victime a fost notată de mai multe publicații. La un an după eveniment, Daniel Lang, jurnalist la New Yorker, a încercat să înțeleagă și să refacă legăturile dintre atacatori și victime cu ajutorul unor interviuri cu toate cele patru persoane ținute captive.

Ostacii au povestit despre cât de bine s-a purtat Olsson cu ei și despre momentele în care au început să creadă că, de fapt, sunt în viață datorită celor doi criminali. Sentimentul de mulțumire a început să se contruiască atunci când Elisabeth Oldgren a fost lăsată să se plimbe prin bancă, cu o haină la gât pe post de zgardă, pentru a face față unui atac de claustrofobie. Aceasta i-a povestit jurnalistului, în timpul interviului, că a fost un gest foarte blând din partea criminalului să-i permită deplasarea. Sven Safstrom, o altă victimă, a mărturisit că a fost plin de recunoștință atunci când Olsson i-a spus că plănuiește să-l împuște ca să atragă atenția poliției, dar că o să-l lase să bea înainte și că se va asigura că împușcătura nu va fi mortală. Într-un interviu din 2009, realizat la Radio Sweden, Kristin Ehnmark, personajul care ar fi avut cea mai mare conexiune emoțională cu atacatorul principal, spunea că „într-un asemenea context simți cum toate valorile și credințele ți se schimbă într-un fel.” Într-o discuție telefonică pe care aceasta ar fi avut-o cu prim-ministrul în timpul jafului, aceasta l-ar fi implorat să o lase să plece împreună cu atacatorii. Multă vreme după eveniment s-a speculat că cei doi s-ar fi logodit. Fenomenul a fost identificat de-a lungul anilor în mai multe părți ale lumii. Tot mai multe cazuri de răpire s-au încheiat cu legături puternice între victimă și agresor, iar unele dintre ele nu au putut fi depășite niciodată. Sindromul Stockholm este o tulburare care se află încă sub lupa medicilor, fiind reflectată tot mai frecvent și în industria cinematografică.

Teoria ferestrelor sparte

Mizeria atrage mizerie. Corupția atrage corupție. O interesantă teorie venită din zona psihologiei experimentale este reconfirmată recent arătând că oamenii tind să se comporte în funcție de mediul în care acționează. O teorie cu aplicații diverse în combaterea infraționalității. Teoria pleacă de la următoarea observație: dacă o clădire are geamuri sparte care nu sunt rapid înlocuite, în scurt timp acea clădire va avea din ce în ce mai multe geamuri sparte, pentru ca în final ea să fie vandalizată complet. Această idee se aplică și pentru alte zone ale spațiului public, cum ar fi gunoaiele de pe străzi/trotuare ori dintre blocuri. Imediat ce mizeria începe să se acumuleze, oamenii încep să arunce gunoaie cu o tot mai mare indiferență. În fapt, teoria ferestrelor sparte se naște într-un articol scris de James Q. Wilson și George L. Kelling în martie 1982, publicat în revista „The Atlantic Monthly”.

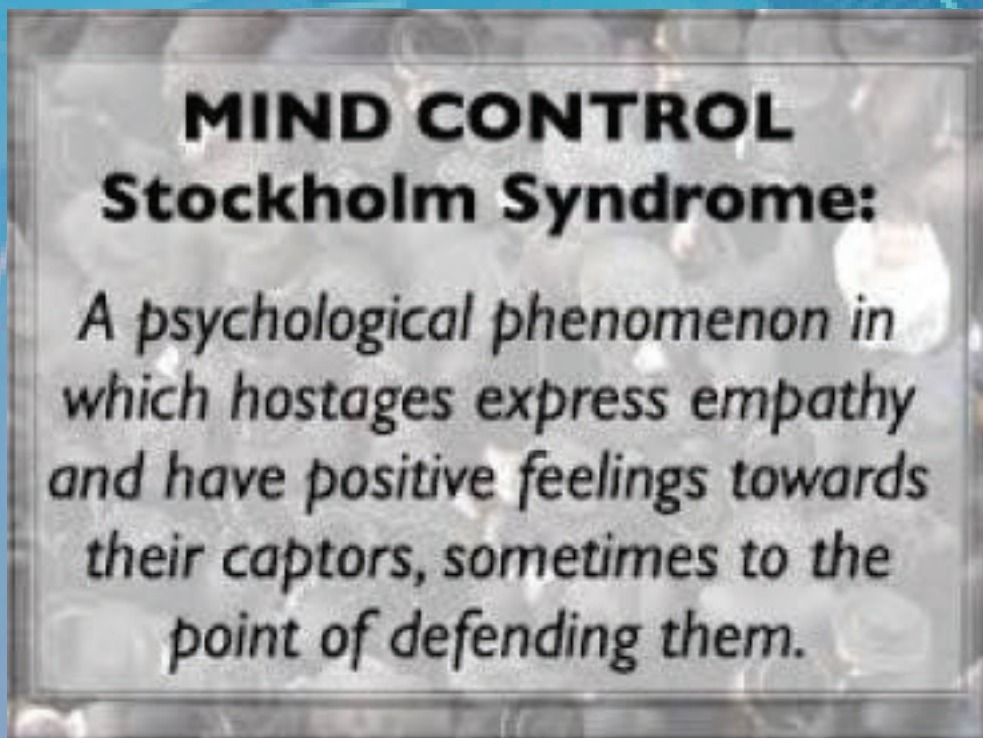

Una dintre concluziile firești care decurge din cele prezentate mai sus este că o strategie bună pentru prevenirea inconvenientelor vandalismelor de tot felul înseamnă rezolvarea problemelor atunci când acestea sunt ne semnificative. Astfel, dacă repari geamul ce abia s-a spart, nu vor fi sparte și celelalte, dacă strângi gunoaiile imediat ce apar, nu vor apărea saci de gunoaii aruncate pe trotuare, dacă ataci criminalitatea mărunță, vei reduce și criminalitatea majoră ș.a.m.d. Teoria spune chiar mai mult decât atât, și anume că omul, aflat într-un mediu neîngrijit, în care ceea ce este considerat moral, etic ori legal nu pare a fi respectat, are tendința de a se comporta, în consecință, imoral, ilegal.

Acestea sunt doar trei dintre sutele de experimente din psihologie. Dacă prin acest articol v-am atras atenția și doriți să cunoașteți și alte experimente din psihologie, vă recomand cu mare drag cartea „150 de experimente în psihologie” scrisă de Serge Cicchetti. Pe parcursul acestei lecturi veți fi surprinși să observați că nu funcționăm întotdeauna foarte rațional. Veți înțelege însă treptat că modurile în care ne comportăm își au propria raționalitate și că, în general, ele sunt dictate și motivate de mobiluri ce nu sunt neapărat observabile de la bun început.

Referințe:

- ro.wikipedia.org;
- „The Experiment”, 2010, Regie: Paul T. Scheuring;
- www.descopera.ro;
- www.scientia.ro etc.

Adevărul despre minciună

Adelina Iuganu, clasa a XII-a D

Cum ar fi să ne vorbim între noi cu sinceritate maximă?

Fără ocolișuri, fără înflorituri. Să spunem deschis tot ce gândim unii despre alții, în orice moment. Nu-i nevoie să ne imaginăm acest scenariu, pentru că deja a făcut-o comediantul englez Ricky Gervais, în filmul său din 2009, intitulat „Inventarea minciunii” („The Invention of Lying”). Filmul are un mesaj important legat de adevăr și minciună și de urmările minciunilor: ideea de a avea o lume unde toți cred absolut orice îi poate face să pară naivi și chiar prostuți. Numai că aici un mincinos trăia într-o lume de adevăr și nu invers.

„Parasite” nu este un film care să ofere lecții despre moralitate și decență. Prezintă o poveste încărcată de momente amuzante care te fac să te simți prost că ai râs și momente care te scutură și care îți dau o stare de neliniște. Nu e o comedie pură, la fel cum nu e nici un thriller în adevăratul sens al cuvântului.

La sfârșit, te va lăsa cu o singură întrebare: cine sunt de fapt paraziții, săracii care se agață și profită de bogați sau bogații care-i exploatează pe cei săraci?

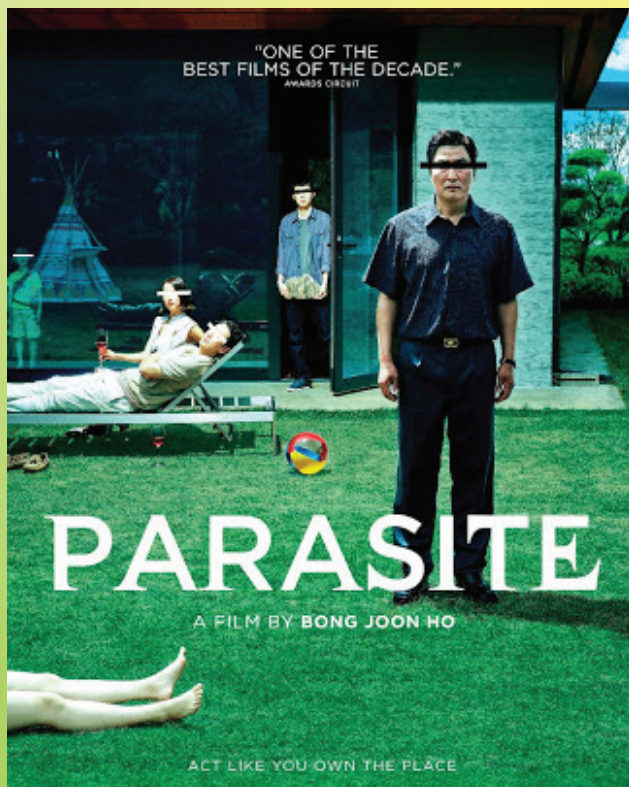
Deloc promovată la noi și foarte puțin cunoscut de publicul românesc, „Lie to me” este un serial bun, cu o poveste captivantă și scenariu savuros. Serialul aduce în prim plan personajul dr. Cal Lightman jucat de actorul Tim Roth, specializat în psihologie și expertiza înșelăciunii. Jobul lui este de a determina dacă o persoană spune sau nu adevărul, studiind limbajul corpului și expresiile faciale.

Microexpresiile sunt mici indicii ce ne trădează diferitele stări sufletești și acest serial din care am savurat fiecare secundă nu m-a dezamăgit. Încă de la început, disprețul lui Lightman pentru reguli este evident, încălcându-le la prima ocazie care se ivește și reușind de fiecare dată să scape basma curată.

O mare parte din acest merit îl are, însă, și Gillian Foster (Kelli Williams), partenera sa, un bun psiholog ce îl contrabalansează în materie de principii morale și inteligență emoțională.

Am adorat fiecare episod în parte, am savurat replici foarte bune, m-a indignat câteodată indiferența și nonșalanța cu care dr. Cal Lightman rezolvă cazurile. Este ironic, nu se ferește să mintă atunci când consideră el că trebuie, rar ia în considerare sfaturi și și mai rar dă dreptate cuiva.

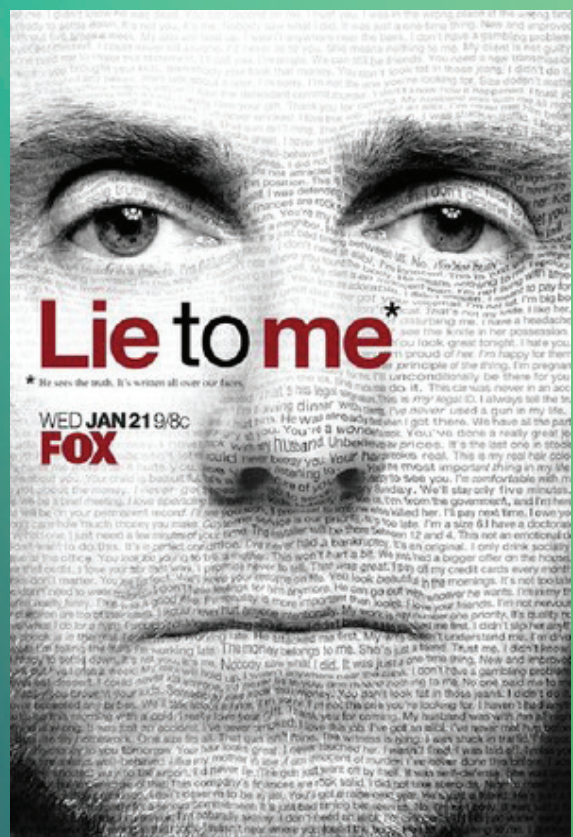
Un serial ce mi-a deschis interesul pentru comportamentul uman, m-a făcut să fiu mai

Mai 2020

atență la oamenii din jurul meu, la gesturile, expresiile lor, un serial ce merită urmărit. Îți va intriga mintea, te va face să râzi și te va ține cu sufletul la gură, episod de episod.

Prin urmare, mințim într-un efort de a crea o „versiune” mai bună a noastră: mințim despre realizările și aptitudinile noastre, pentru ca alții să ne privească cu mai mult respect. Mințim pentru a acoperi anumite greșeli și pentru a nu fi trași la răspundere. În alte circumstanțe, mințim pentru a nu răni sentimentele cuiva drag și, ca un bonus, ne asigurăm că acel cineva își menține o părere bună despre noi. Cu alte cuvinte, mințim pentru că funcționează și pentru că obținem beneficii. Când minciuna este descoperită și are mai multe dezavantaje decât avantaje, abia atunci ne gândim, unii dintre noi, să recunoaștem adevărul.

Referințe:

- „Inventarea minciunii”, 2009, Regie: Ricky Gervais, Matthew Robinson;
- „Parasite”, 2019, Regie: Bong Joon-ho;
- „Lie to Me”, 2009-2011, Regie: Samuel Baum etc.

Stereotipuri și prejudecăți

Dragoș-Ionuț Moșneaga, clasa a XI-a A

Viața de adolescent nu este deloc ușoară! Într-o lume plină de drame liceene și de părinți care nu te înțeleg, este foarte greu să treci peste acești ani fără să te simți pierdut, dezorientat, singur. Totuși, asta nu înseamnă că toți adolescenții sunt așa.

Termenul „stereotip” poate părea actual, dar acesta există de mai bine de 200 de ani. O definiție acceptată de majoritatea cercetătorilor ar fi aceea „care prezintă stereotipurile ca un ansamblu de convingeri împărtășite vizavi de caracteristicile personale, de trăsăturile de personalitate, dar și de comportament, specifice unui grup de persoane”.

Deși par negative, stereotipurile au apărut din nevoia noastră de a înțelege lucruri necunoscute. Deci, pentru a lua o decizie îți pot fi de folos, însă nu și atunci când vrei să individualizezi. Unele studii confirmă impactul acestora în interpretare, achiziția și restituirea informațiilor.

Prevenirea și remedierea acestora sunt aproape imposibile deoarece foarte rar persoana judecată află despre posibila influență a stereotipurilor. Un alt factor important al imposibilității combaterii este formarea unor noi stereotipuri datorită neconformității celor actuale pe baza unui grup.

Pentru a înțelege mai bine, aș dori să vă ofer un exemplu ce ar putea să vă formeze o idee: la ce vă puteți gândi când observați o geacă de firmă ce aparține unui coleg? Probabil are destul de mulți bani? Dar dacă observați mai mulți colegi cu gece de la aceeași firmă de design vestimentar? Au cheltuit cam mulți bani pe o haină? Să spunem că, la un moment dat, unul dintre acești colegi surprinde mirarea și vrea să prevină acest stereotip afirmând: „Am văzut această geacă în vitrina second-hand-ului din oraș și m-am gândit să profit de ocazie!”. Deja îți vine în gând un alt stereotip: „Vestimentație achiziționată la un preț mic, disponibil oricui.” Și de ce mai mulți oameni aleg să cumpere aceste haine? Deoarece stereotipurile evocă prejudecata, iar impresia de om bogat este scopul! Într-o astfel de lume, unde majoritatea se ascund după prejudecăți false, cei ce vor să se diferențieze sunt subjugați stereotipurilor. Mai mult ca sigur, colegul ce a dezvăluit locul achiziției nu a vrut să pară bogat, cum, probabil, nici sărac, căci adevăratul motiv este frumusețea gecii ce transpune sufletul. Cum haina nu face omul, ci omul face haina, putem spune că stereotipurile nu trebuie să îl facă pe om, ci omul să creeze stereotipuri.

Și cum am putea scăpa de ele? Unii autori ce au abordat problematica acestora au scos în evidență un fenomen cunoscut sub numele de diluție: „oamenii tind a nu lua în considerare așteptările lor stereotipe atunci când trebuie să judece un individ despre care ei dețin informații fără valori reale.”

Chiar dacă aceste stereotipuri și prejudecăți par imposibil de combătut, le-am putea „diluia”, astfel am reduce efectul lor. Dacă acest subiect v-a captivat și ați vrea să aflați mai multe despre stereotipuri și prejudecăți, vă recomand vizionarea filmului „Green Book”.

Referințe:

- „Green Book”, 2018, Regie: Peter Farrelly etc.

Lenea socială

Lavinia Asăvoaie, clasa a X-a D

„Efectul Ringelmann” sau „lenea socială” reprezintă reducerea treptată a efortului individual în contrast cu creșterea numerică a grupului, fenomen observat de Max Ringelmann, cel care a pus un grup de muncitori să tragă de o funie, acesta măsurând forța depusă de fiecare persoană.

O primă explicație certă a acestui fenomen ar fi lipsa de coordonare, membrii își pot pune obstacole în ceea ce privește ritmul alert al sarcinii. De asemenea, o altă cauză ar fi pierderea motivației, grupul determinând o scădere a acesteia. Pentru a demonstra pierderea motivației, acest efect a fost alcătuit atât din persoanele în cauză, cât și din complicii ai experimentului (aceștia, fiind în spatele persoanelor centrale, nu făceau decât să se prefacă că trag de sfoară). Rezolvând o sarcină de grup, oamenii nu depun efortul pe care l-ar depune dacă ar fi o sarcină individuală. Prin urmare, lenea socială reprezintă o scădere a interesului individului atunci când cooperează într-un grup.

Un alt experiment făcut de Latane a fost cel de a pune echipe să strige cât pot de tare. Au fost construite din câte doi, patru sau șase participanți, care nu auzeau zgomotele, având urechile acoperite. S-a constatat că strigătele se reduceau odată cu creșterea numărului de persoane implicate în experiment.

Deseri motivația grupului poate scădea atunci când acesta conține de la doi la opt membri.

Două persoane rivale vor avea mai multă inițiativă atunci când văd că adversarul lor depune mult mai mult efort decât propria persoană, aceasta fiind o echitate a rezultatelor.

Lenea socială mai poate apărea în pragul unor sarcini neinteresante, care nu captează atenția îndeajuns sau atunci când grupul crede că nu le sunt evaluate acțiunile.

Szymansky și Harkins au conceput un experiment prin care, prin munca individuală sau colectivă, să se găsească utilizările unor obiecte.

O parte a dorit să cunoască rezultatul

pe care îl pot obține, iar cealaltă parte dorea întrecerea echipei rivale.

Lenea socială dispare atunci când persoanele sunt motivate intrinsec. Brickner a pus elevii să conceapă un nou sistem de Bacalaureat. Unora li s-a zis ca aceste aspecte vor fi implementate în școala lor în acest an, iar altora că vor fi posibile peste 10 ani. Deoarece acesta a fost un subiect atractiv pentru elevi, nu s-au constatat diferențe majore.

În orice situație lenea socială poate fi eliminată prin sarcini atractive și cooperative, de interes, cu membrii grupurilor.

Referințe:

- „Conceptul de lene socială”, [https://www.academia.edu/20192029/CONCEPTUL_DE_LENE_SOCIALA?fbclid=IwAR03DMzGjEm0T7G21idnFpMVugN79whpnxrgC6Qz-RJ6nmjTsDs7V2cO1h2w](https://www.academia.edu/20192029/CONCEPTUL_DE_LENE_SOCIALA?fbclid=IwAR03DMzGjEm0T7G21idnFpMVugN79whpnxrgC6Qz-RJ6nmjTsDs7V2cO1h2w;);
- Ștefan Boncu, „Curs de psihologie socială” etc.

„Our Planet” sau comorile naturii

Roxana Florea, clasa a XI-a D2

„Planeta noastră” este o serie de documentare britanice despre natură, despre lumile înghețate, junglă, mări, păduri, povestită de David Attenborough și produsă de Silverback Films. Aceste documentare conțin imagini fascinante, alături de explicații care sunt pe înțelesul tuturor. Flora și fauna planetei sunt prezentate astfel încât traiul animalelor, schimbările naturii, speciile rare de plante și animale pe cale de dispariție au un impact emoțional enorm, ajung la mintea și inima spectatorului și îl ajută să privească planeta și viețuitoarele sale prin cu totul altă perspectivă.

„Cu doar 50 de ani în urmă, ne-am aventurat, în sfârșit, pe Lună. Pentru prima dată, am privit în urmă spre planeta noastră. De atunci, populația s-a dublat, această serie va celebra minunile naturale ce ne rămân și va dezvălui ce trebuie să protejăm pentru ca omenirea și natura să înflorească. Când oamenii și-au ridicat primele așezări, acum circa 10 000 de ani, lumea din jurul lor, pe uscat sau în mare, era plină de viață. Generații la rând, acest paradis stabil ne-a hrănit civilizațiile în dezvoltare. Dar acum, în doar o viață de om, totul s-a schimbat. În ultimii 50 de ani, numărul animalelor sălbatice a scăzut în medie cu 60%. Pentru prima dată în istoria omenirii, stabilitatea naturii nu mai poate fi tratată ca ceva ce ni se cuvine. Însă lumea naturală este rezistentă, bogățiile încă dăinuie, iar, cu ajutorul nostru, planeta își poate reveni. Nici când nu a fost mai vital să începem să înțelegem cum funcționează lumea naturală și cum să o sprijinim.”

Acest documentar mi-a deschis ochii și m-a făcut să mă gândesc de două ori înainte să fac ceva ce ar putea dăuna și deteriora într-o mai mare măsură mediul ce mă înconjoară și care ne ține pe toți în viață. Am învățat să prețuiesc mai mult viețuitoarele și să scap de convingerea că mi se cuvine să respir aer curat și să mă folosesc de resursele planetei într-un mod neglijent și abuziv. De asemenea, am învățat lucruri noi despre creaturi minunate și locuri de care nu am mai auzit până acum, lucruri care mă fac să îmi dau seama că existența mea are un rol, cel de a le proteja atât cât îmi stă în putere, de a împiedica cât mai mult posibil răul făcut animalelor nevinovate, dar nevoite să îndure nepăsarea omului.

Recomand cu tot sufletul acest documentar pentru că este cu totul diferit, prezentat impecabil și deloc plictisitor. Puteți vizita și pagina [ourplanet.com](http://www.ourplanet.com) pentru a descoperi ce trebuie să facem acum pentru a proteja mediul arctic.

Referințe:

- „Our Planet”, 2019, Producători: Alastair Fothergill, Keith Scholey;
- <https://www.ourplanet.com/en/> etc.

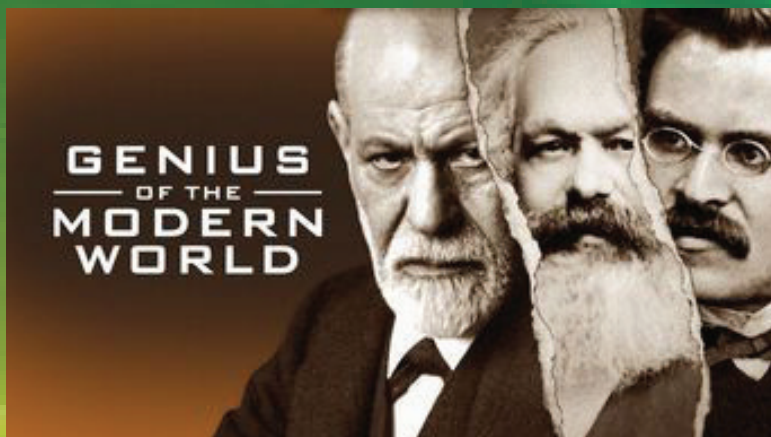

Secretele minții: Buddha, Socrate, Confucius, Marx, Nietzsche, Freud

Roxana-Elena Florea, Diana Macovei, Andreea Săată, clasa a XI-a D2

Bettany Hughes, istoric și autor, călăuzește privitorii într-o călătorie în vremurile tumultuoase de la sfârșitul secolului al XIX-lea, timp în care trei intelectuali și-au perfecționat ideile vizionare. Karl Marx, Friedrich Nietzsche și Sigmund Freud sunt exemplele acelor gânditori mai mari decât viața, care, prin ideile lor pătrunzătoare asupra condiției umane, au transformat lumea, care nu a mai fost niciodată aceeași.

Karl Marx a fost părintele ideologiei comuniste. Provenit dintr-o familie avută, cultă, marele geniu a fost un rebel furios până când întâlnirea întâmplătoare cu filosofia lui Georg Hegel i-a transformat gândirea. S-a identificat cu eroul rebel din mitologia antică, Prometeu, care lupta împotriva lui Zeus, considerându-se un rebel ce deținea autoritatea pentru a ilumina omenirea. De aici a fost puțin până la interesul pentru ideile radicale. Marx a fost interesat inițial de libertate. A înțeles prin aceasta lipsa dependenței de alți oameni și de lucrurile materiale.

A considerat că în societățile moderne omul își pierde autonomia, capacitatea de a se exprima ocaziile de a-și dezvolta capacitățile creatoare. Sub influența hegeliană, Marx a afirmat că omul este controlat de forțe exterioare lui, care îl „alienază”. A promovat ideea proprietății colective asupra mijloacelor de producție. Marx spunea: „Teoria comunismului poate fi rezumată într-o frază unică: desființarea proprietății private”. A

motivată această devalorizare doar prin prisma economică: omul este separat de produsul muncii sale, care devine marfă în capitalism și îl face pe om dependent de sistem. Bani îl înstrăinează pe om de om, ei fiind adevăratul spirit universal. Ideile lui au avut la bază materialismul dialectic, care reprezintă știința despre raportul dintre materie și conștiință. Lucrările lui Karl Marx au constituit adevărate manuale de „Istorie a comunismului”. Concepțiile lui Marx au exercitat o influență majoră asupra mișcării muncitorești. Ele au pus bazele teoretice ale comunismului. A fost începutul unei noi ideologii, unei noi gândiri. Din acest motiv a fost considerat „părintele comunismului”. Filosof, om de știință socială, istoric și revoluționar, Karl Marx a fost cel mai influent gânditor socialist al secolului al XIX -lea.

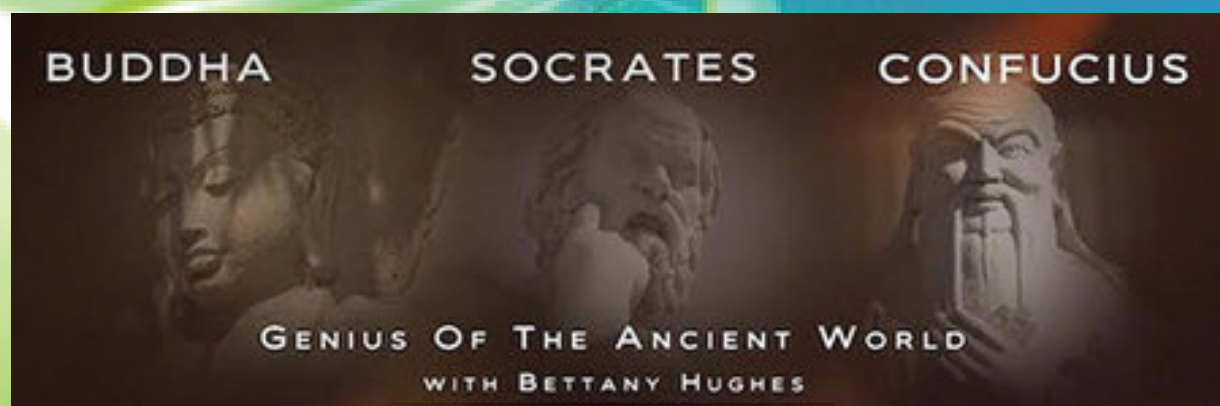
Friedrich Nietzsche, filozof al culturii, filolog, scriitor, una dintre figurile ilustre ale gândirii moderne din secolul al XIX-lea, s-a născut la 15 octombrie 1844 în Germania, într-o familie de pastori luterani. Când avea doar 4 ani, copilăria i-a fost distrusă. Tatăl său a fost diagnosticat cu o boală de creier fatală. Suferințele preaiubitului său tată l-au marcat pe Nietzsche pe viață, văzându-și fundamentele religioase zdruncinate după moartea groaznică, care i-a pus o întrebare profundă: „De ce acest Dumnezeu, pe care tatăl său l-a iubit atât de mult, l-a pedepsit

pe un om așa de bun cu un asemenea chin?”. Cunoscut prin afirmația sa, „Dumnezeu e mort”, găsirea unei noi semnificații fără Dumnezeu a fost scopul cărui i s-a dedicat Nietzsche. Cartea „Lumea ca voință și reprezentare” scrisă de filosoful german Schopenhauer îi va influența modul în care va gândi și acționa. „Ce nu te omoară te face mai puternic.” Ce însemna fericirea pentru Friedrich Nietzsche? Marele gânditor considera că, deși avem toți lucruri pe care le-am considera eșecuri (despărțirea dintr-o relație, moartea unei persoane dragi), ar trebui să fim fericiți să le retrăim. În esență, ca să trăim viața din plin, trebuie să riscăm să suferim și să trecem peste suferință. „Ce nu te omoară te face mai puternic” este unul dintre cele mai faimoase citate ale lui Nietzsche, pe care el însuși urma să-l testeze pe pielea sa, atunci când relația lui cu tânăra rusoaica Lou va fi distrusă de familie. Din acel moment, el nu a mai cunoscut dragostea. Pentru acesta, fericirea înseamnă să te străduiești să atingi ceva, e suferința prin care treci în atingerea scopului măreț pe care ți l-ai stabilit. Durerea e aproape o condiție necesară a fericirii. Nietzsche rămâne unul dintre personajele cele mai fascinante ale gândirii filosofice, introducând o viziune unică prin analiza dilemei omului, a sensului vieții în fața nimicului înconjurător.

Sigmund Freud este considerat părintele psihanalizei. Născut în 1856, a profesat ca fiziolog, medic și psiholog și și-a petrecut cea mai mare parte a vieții la Viena. Ideile sale inovatoare sunt legate de inconștient, refulare, interpretarea viselor și metoda clinică de tratament prin dialog. Freud s-a îndreptat către studiul psihanalizei după ce a citit articole referitoare la metoda lui Breuer de a trata isteria prin hipnoză. Termenul de „psihanaliză” a fost propus chiar de Freud în 1896. Urmând o evoluție biologică, Freud stabilește un model rigid al ceea ce el numește „dezvoltare sexuală”. Pentru aceasta, propune teoria stadiilor de dezvoltare, pe vârstă, cu delimitări foarte clare. Fin observator al condiției umane, Freud a dezvoltat terapia prin discuție cu pacientul, considerată, în prezent, foarte eficientă în cazul persoanelor cu probleme psihologice.

Ce ascund visele?

„Interpretarea viselor”, pe care Freud o consideră cea mai importantă carte a sa, a fost publicată în 1899, dar are inscripționat anul 1900 ca dată a primei ediții, datorită faptului că autorul dorea ca marea sa descoperire să fie asociată cu începutul unui nou secol. Freud consideră că visul este compus din două părți: „conținutul manifest”, care se manifestă la suprafață, și „partea latentă”. Prima dintre acestea două este reprezentată de ceea ce ne aducem aminte după ce ne trezim. Insistă asupra faptului că visele sunt o formă de îndeplinire a dorințelor suprimate. Dacă o dorință nu a fost satisfăcută în viața de zi cu zi, mintea reacționează la acest stimul intern, transformându-l într-o experiență concretă, vizuală și împlinind astfel dorința.

„The Mind, Explained”

Memoria este una dintre activitățile noastre fundamentale care constă în întipărirea, recunoașterea și reproducerea senzațiilor, sentimentelor, cunoștințelor din trecut. Pentru a avea o memorie mai bogată, cercetătorii ne sfătuiesc să ducem o viață mai sănătoasă și mai activă, un lucru care ajută mult este și meditația. Meditația este un fenomen mental biofizic care descrie o stare de atenție asupra unui gând, asupra conștientului, subconștientului sau inconștientului. De obicei, implică atenția spre gândirea însăși, dar fără a te lăsa dus de gânduri. Ea ne poate ajuta să ne percepem sinele drept un alt produs al minții noastre, a durerilor sau emoțiilor. Menirea meditației este de a ne face binevoitori. Visele sunt și ele forme de imaginație involuntară cu conținut de material inconștient și experiență subconștientă constând dintr-o succesiune de imagini, sunete, idei, emoții și alte senzații care apar, de obicei, în timpul somnului, dar, mai ales, în cazul tipului de somn în care ochii se mișcă (somn paradoxal). Visele noastre sunt strâns legate de evenimente petrecute în timpul zilei, care au un rol-cheie creativ și de învățare. Anxietatea este o emoție ce se caracterizează printr-o stare neplăcută de tulburare interioară, adesea acompaniată de comportament nervos, precum a păși înapoi sau înainte, tulburări somatice și ruminarea. Ea poate fi plantată și prin experiențe traumatiche, iar creierul rămâne vigilent toată viața. Anxietatea nu se poate vindeca, însă putem învăța cum să trăim cu ea.

De la începuturile civilizației, forțele naturii și dorințele zeilor au dominat omenirea. Însă, acum 2500 de ani, omenirea a resimțit o schimbare profundă. A fost momentul în care rațiunea a întrecut superstițiile și credința, lumea este explicată acum prin prisma forțelor naturale și am devenit responsabili pentru destinele noastre.

Buddha, Socrate și Confucius au fost trei pioneri al căror destin a fost și este de a inspira și încuraja omenirea să dea naștere unor noi concepții asupra lumii ce ne înconjoară, de a nu ne opri din a evolua pe plan fizic, cât și pe plan spiritual. Aceștia apar în istorie ca fiind trei mari gânditori din lumea antică, ale căror idei încă ne modelează viețile.

Cum duc o viață bună?

Pentru Buddha, ierarhia rigidă a sistemului de castă și ofrandele pentru zei se bazau pe credința oarbă și învățăături, nu pe explicații raționale. El credea cu tărie că trebuie să existe o cale mai solidă, mai credibilă de a înțelege și explica locul nostru în lume. În drumul său spre căutarea experienței transformatoriale, a îndurat multe schimbări fizice și psihologice dureroase pentru a da răspunsuri extraordinare ca: „Dacă am putea scăpa de iluzia sinelui, am putea vedea lucrurile așa cum sunt, iar suferința noastră s-ar încheia.”

Este bogăția un lucru bun?

Pentru Socrate și contemporanii săi, valorificarea puterii minții a devenit modalitatea lor de a explica lumea ce îi înconjoară, modalitate ce devine radicală în istorie. „Frumoasele statui, zidurile orașului și navele de război sunt toate foarte bune... Dar ce rost au acestea, dacă cei din oraș nu sunt fericiți?” Socrate și-a pus toată energia în rezolvarea întrebărilor fundamentale ale omenirii, este primul individ din vest care pune etica la baza filosofiei sale și caută întreaga sa

viață să deschidă ochii omenirii. Fericirea și împlinirea, după concepția sa, apar după ce învățăm să ne protejăm sufletul, nu atunci când tânjim după plăcerile tranzitorii și distragerile lumii materiale.

Cum creați o societate justă?

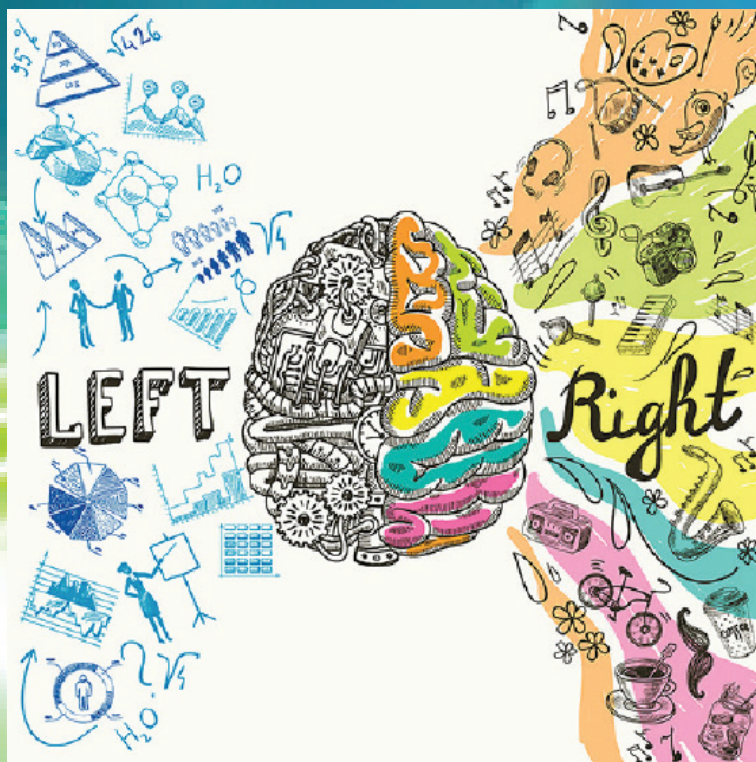
Confucius avea o misiune, dar mulți oameni nu erau de acord cu el în acea vreme, viziunea sa a fost modelată de puterea trecutului și a familiei, credea că educația ar putea transforma atât indivizii, cât și societatea. Vorbea despre starea de spirit, sentimente, a căpătat astfel o mare influență ce nu a fost acceptată în mrejele politicii și a devenit inamicul comunismului.

„Îndreptați-vă mintea spre cale. Și fiți virtuoși. Faceți totul în concordanță cu umanitatea.” Cu toate că a adus o gândire inovatoare, Confucius credea că strămoșii constituiau încă o parte foarte importantă, dar a început să pună accentul pe cei vii, spunând că este important să ne dezvoltăm acest tip de respect și relația corectă cât timp sunt încă în viață. „Dacă nu știi cum să slujești celor vii, cum vei ști să slujești celor morți?”

Documentarul „Genius of the Ancient World” conține viața fiecăruia dintre acești legendari oameni, descrie într-un mod captivant și pe înțelesul tuturor.

Referințe:

- „Genius of the Ancient World”, 2015, Producție Netflix;
- „Genius of the Modern World”, 2016, Producție Netflix;
- „The Mind, Explained”, 2019, Producție Netflix etc.

Rangul unei permutări

Profesor Sorin Căileanu

Majoritatea elevilor de liceu cunosc ce înseamnă o permutare – fie din capitolul Combinatorica al Algebrei clasei a X-a, fie din capitolul Permutări al Algebrei clasei a XI-a, fie din lecția Grupuri de permutări a Algebrei clasei a XII-a.

Prezentăm, totuși, câteva aspecte recapitulative.

O permutare a mulțimii finite $X = \{1, 2, 3, \dots, n\}$ înseamnă o aplicație bijectivă a mulțimii X pe ea însăși. O permutare cu n elemente se mai numește permutare de gradul n . Numărul tuturor permutărilor de gradul n este $P_n = n!$ (permutări de n egal cu n factorial) unde $n = \text{Card}(X)$. O permutare se notează cu $\alpha, \beta, \pi, \dots$ a, b, c etc., – litere mici grecești sau romane; un loc aparte este deținut de permutarea identică, notată cu ε sau e . O permutare o putem ilustra în două moduri: astfel, permutarea $\alpha = (2, 1, 3)$, notație acceptată la clasa a X-a, va fi notată $\alpha = \begin{pmatrix} 1 & 2 & 3 \\ 2 & 1 & 3 \end{pmatrix}$ la clasa a XI-a, iar $\varepsilon = (1, 2, 3)$ sau $\varepsilon = \begin{pmatrix} 1 & 2 & 3 \\ 1 & 2 & 3 \end{pmatrix}$.

Dacă la capitolul Permutări s-au prezentat o serie întreagă de definiții, teoreme, probleme, cum ar fi: numărul de funcții bijective cu domeniul de definiție finit, compunerea permutărilor, permutare inversă, permutări ridicate la putere, inversa unei permutări, signatura unei permutări, permutări pare sau impare, transpoziții, ordinul unei permutări, grup (comutativ sau necomutativ) de permutări, ecuații care conțin permutări etc. – în acest articol voi prezenta un **aspect inedit** la care subsemnatul și-a pus întrebări începând cu anul 1975 (când eram elev în clasa a X-a a Liceului Pedagogic „Vasile Lupu” din Iași), un aspect la care am visat la o rezolvare, un aspect neidentificat în nici un curs, manual sau culegere, un aspect la care am imaginat și găsit un răspuns definitiv abia în anul 2020. **Anume: dacă permutarea identică $\varepsilon = (1\ 2\ 3\ \dots\ n-1\ n)$ de grad n (care are numărul minim de inversiuni = $\text{Inv}(\varepsilon) = 0$) este normal să o numerotez cu 1 (să-i acord rangul $r=1$), iar permutarea $\omega = (n\ n-1\ n-2\ \dots\ 2\ 1)$ de grad n (care are numărul maxim de inversiuni = $\text{Inv}(\varepsilon) = C$) e normal să o numerotez cu $n!$ (să-i acord rangul $r = n!$), atunci care va fi rangul r al unei permutări α oarecare de gradul n ? **Natural că $1 \leq r(\alpha) \leq n!$.****

Trebuie precizat că permutările pot fi generate – manual sau computațional – în cel puțin două moduri: a) în ordine strict crescătoare, de la ε la ω – ca și cum o permutare ar reprezenta un număr zecimal cu unități, zeci, sute etc; (atenție, unele cifre pot fi $A=10, B=11, C=12, D=13$, dacă permutarea este de gradul cel puțin 13). b) prin modul inserare a numărului $n+1$ între două numere, strict mai mici decât $n+1$ la finalul și începutul fiecărei permutări de gradul n , pentru a obține o permutare de grad $n + 1$. Evident, prin modul inserare b) se obține o cu totul altă numerotare decât prin modul a). Exemplificare: afișăm în cele două moduri de generare permutările de gradul 3 și atașăm permutărilor – de la stânga la dreapta – rangul (locul, poziția, ordinea de scriere, enumerarea ordinală); în modul b) inserăm 3 la permutările de gradul doi, $(1\ 2)$ și $(2\ 1)$, la final, la mijloc și în față (în această ordine, adică inserarea se face de la dreapta la stânga):

a)	1. $(1, 2, 3) = \varepsilon$	2. $(1, 3, 2)$	3. $(2, 1, 3)$	4. $(2, 3, 1)$	5. $(3, 1, 2)$	6. $(3, 2, 1) = \omega$
b)	1. $(1, 2, 3) = \varepsilon$	2. $(1, 3, 2)$	3. $(3, 1, 2)$	4. $(2, 1, 3)$	5. $(2, 3, 1)$	6. $(3, 2, 1) = \omega$

Se observă că rangurile 3, 4, 5 sunt atașate, respectiv, la permutări diferite.

Se știe că modul b) de generare a permutărilor este foarte economic pentru computer. În plus, prin modul b) computerul poate afișa mai rapid decât modul a) permutări cu un număr mare de elemente ale lui X ; doar pentru $n = \text{Card}(X) = 13$ computerul afișează $13! = 6.227.020.800$ permutări.

Problema **rangului unei permutări** se va pune doar pentru modul de generare a). Astfel permutarea (3 1 2) generată cu modul b) are rangul 3, dar are rangul $r=5$, conform modului de generare a).

Prezentăm un algoritm de calcul al gradului unei permutări (excludem computerul, care generează toate permutările iar programul aferent conține și procedura de calcul al rangului în Turbo Pascal sau C; excludem computerul care generează toate permutările dar fără procedura de calcul al rangului, însă poate atribui corect rangul unei permutări - folosind procedura de contorizare; excludem computerul care poate atribui rangul unei singure permutări).

Notă:

a) Articolul prezent încearcă să pună ordine în haos.

b) Prin convertirea unei permutări de gradul n într-un rang digital, $1 \leq r \leq n!$ se poate concepe un nou sistem de numerație, reprezentat prin $S_n =$ mulțimea tuturor permutărilor de gradul n .

Exemple:

Vom lucra ordonat pe celule aliniat orizontal și vertical.

Precizări:

% - simbol reprezentând evaluări parțiale ale rangului; evaluare parțială = (prima „cifră” a permutării - 1) * factorialul asociat coloanei.

A. După fiecare evaluare parțială se copiază numerele din permutarea anterioară, respectând coloanele, cu excepția primului număr, în dreptul și stânga se pot hașura goale

B. Dacă rezultatul din A. este o permutare corect scrisă, de grad diminuat cu o unitate, se face o nouă evaluare parțială; (notație *)

C. Dacă rezultatul din A. nu este o permutare corect scrisă (de grad k), se reînnoiește rezultatul din A – ținând cont de ordinea preexistentă – cu toate numerele de la 1 la k , obținând astfel o permutare corect scrisă; (notație #)

D. Se reia A. B. C. până se ajunge la evaluarea $(1-1)0!$. La fiecare serie de pași A. B. C. gradul permutării se reduce, treptat, cu câte o unitate, de la n la 1

E. Se scrie rezultatul final.

Observație: Ultima coloană cumulează evaluările parțiale ale rangului; primul rang parțial (necalculat) este din start 1.

Exemplul 1. $r(3\ 1\ 2)=5$.

2!	1!	0!	%		$r=1$ (inițializăm rangul cu 1)
3	1	2			(și cumulăm cu col. %)
$(3-1)2!$			=4		$r=1+4=5$
	1	2		*	
	$(1-1)1!$		=0		$r=5+0=5$
		2		#	
		1		*	
		$(1-1)0!$	=0		$r=5+0=5$
					Rezultat final: $r=5$

Exemplul 2. $r(3\ 2\ 1)=6$ (permutarea $\omega=(3\ 2\ 1)$ are rangul maxim $r=3!=6$).

2!	1!	0!	%		r=1 (inițializăm rangul cu 1) (și cumulăm cu col. %)
3	2	1			
(3-1)2!			=4		r=1+4=5
	2	1		*	
	(2-1)1!		=1		r=5+1=6
		1		*	
		(1-1)0!	=0		r=6+0=6
					Rezultat final: r=6

Exemplul 3. $r(1\ 2\ 3)=1$ (permutarea identică are rangul 1).

2!	1!	0!	%		r=1 (inițializăm rangul cu 1) (și cumulăm cu col. %)
1	2	3			
(1-1)2!			=0		r=1+0=1
	2	3		#	
	1	2		*	
	(1-1)1!		=0		r=1+0=1
		2		#	
		1		*	
		(1-1)0!	=0		r=1+0=1
					Rezultat final: r=1

Exemplul 4. $r(4\ 3\ 1\ 2)=23$ (Obs. După permutarea (4 3 1 2) urmează permutarea (4 3 2 1) cu $r=4!=24$).

3!	2!	1!	0!	%		r=1 (inițializăm rangul cu 1) (și cumulăm cu col. %)
4	3	1	2			
(4-1)3!						r=1+18=19
	3	1	2		*	
	(3-1)2!			=4		r=19+4=23
		1	2		*	
		(1-1)1!		=0		r=23+0=23
			2		#	
			1		*	
			(1-1)0!	=0		r=23+0=23
						Rezultat final: r=23

Exercițiu. Arătați că a) $r(6\ 5\ 4\ 3\ 1\ 2)=719$. b) $r(3\ 1\ 8\ 4\ 5\ 7\ 6\ 2)=10716$.

Patru secrete ale educației financiare

Andreea Butnaru, clasa a X-a F

Scrisă de Robert T. Kiyosaki și publicată la Editura Curtea Veche în anul 2019, cartea „Tată bogat, tată sărac. Educația financiară în familie” este un best-seller internațional, un ghid financiar care ne dezvăluie concepția de a lucra pentru bani și ne învață cum să procedăm pentru a pune banii să lucreze pentru noi.

Autorul, investitor, om de afaceri și autor american de literatură motivațională, descrie foarte accesibil modul în care banul tinde să îl facă pe om cel mai harnic și dornic de muncă sclav al său, când de fapt lucrurile ar trebui să stea tocmai invers.

Omul sărac și cel din clasa de mijloc muncesc pentru bani. Cei bogați pun banii să muncească pentru ei.

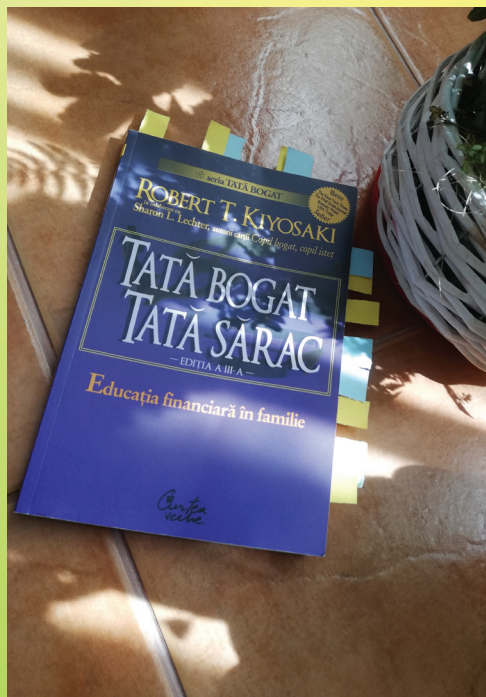
Cu toții cunoaștem măcar un singur om care are împrumuturi la bănci și care nu știe cum să își împartă mai eficient banii între familie și obligația de a-și achita ratele. Din punctul de vedere al autorului, aceasta este o practică greșită, deoarece afirmă că banii ar trebui investiți în anumite activități care să ne aducă alți bani (active) și nu în obiecte care să atragă după ele în viața noastră tot mai multe datorii: mașină, apartament, excursie plătite prin credite (pasive). De ce? Pentru că, pur și simplu, ajungi să muncești toată viața pentru o casă al cărei proprietar nu vei ajunge să fii niciodată. Vei ajunge să plătești pe o mașină o sumă cu care ți-ai putea lua două, iar excursia aceea îți va scoate ochii atunci când te vei sătura să îți tot plătești ratele pentru ea. Chibzuința este cheia și inteligența de a investi banii acolo unde s-ar putea înmulți.

Banii sunt doar o iluzie, menită a ademini lumea.

Tot în această carte se afirmă faptul că problemele se rezolvă cu inteligență și înțelegere. Dacă îți dai seama că ți-ai săpat singur groapa, ar trebui să te oprești din ceea ce faci greșit și să nu mai sapi, să pui mâna pe un pix și pe o hârtie și să începi să te gândești la toate variantele posibile până o vei găsi pe cea mai bună. Cunoașterea de sine este cel mai important lucru, iar frica de a fi altfel îi determină pe cei mai mulți să nu mai caute noi căi de rezolvare a problemelor lor.

Pe măsură ce guvernul crește, are nevoie de impozite tot mai mari pentru a se întreține.

Așa cum afirmă și fraza de mai sus, pe măsură ce datoriile tale cresc, ai nevoie de tot mai mulți bani ca să le plătești. De unde îi iei? Robert T. Kiyosaki are o mică listă în carte prin care te sfătuiește unde să îți investești banii pentru a obține mai mulți.

Mai 2020

Nu cel deștept ajunge cel mai adesea departe, ci cel mai îndrăzneț.

Titlul „Tată bogat, tată sărac” ilustrează diferențele de mentalitate ale unor bărbați foarte importanți din viața lui Kiyosaki. Tatăl sărac este chiar tatăl său biologic, un renumit profesor universitar, care duce o viață modestă, reușind cu greu să își achite facturile și alte datorii, iar tatăl bogat este tatăl celui mai bun prieten al autorului, un afacerist de succes care ia în sarcina dezvoltarea educației financiare a fiului său și a celui mai bun prieten al acestuia. Antiteza dintre cei doi arată cititorului diferența dintre oamenii care cunosc succesul și cei care nu vor reuși niciodată să îl atingă pe deplin. Se pare că datorită tatălui bogat și lecțiilor oferite de acesta, Kiyosaki a reușit să ajungă investitorul de succes care este astăzi.

Deși de la bun început nu părea genul meu de carte, mă bucur că m-am aventurat în paginile ei. Aș avea foarte multe citate interesante extrase din această carte, însă prefer să văd ce are să vă învețe și pe voi, îndemnându-vă să investiți timp în ea. Consider că are foarte multe să vă învețe, iar, la nevoie, vă poate deveni prietenul cel mai bun.

Referințe:

- Robert T. Kiyosaki, „Tată bogat, tată sărac. Educația financiară în familie”, Editura Curtea Veche, București, 2008 etc.

Minimalismul: „Mai puțin înseamnă mai mult.”

Roxana-Elena Florea, clasa a XI-a D2

Arhitectura, muzica, filosofia, artele vizuale, viața de zi cu zi sunt domeniile în care minimalismul face diferența dintre întunecat și luminos, o stare de bine și proastă dispoziție.

Tehnica minimalismului reprezintă un mod de viață care are ca rezultat fericirea necondiționată, simplistă, dar sigură. „Primul pas în a crea viața pe care ți-o dorești este să elimini tot ce nu-ți dorești” – citat de Joshua Berker care, în opinia mea, definește înțelesul profund al minimalismului. De ce să îți îngreunezi traiul cu lucruri materiale care sunt în final uzabile și reprezintă doar efortul și timpul irosit din viață pentru a le cumpăra?

Am vizionat cu drag filmul documentar „Minimalism: un documentar despre lucrurile importante” în care oamenii care resping ideea americană de căutare a fericirii în lucruri sunt

intervievați despre adevărul din expresia „Mai puțin înseamnă mai mult.”. Căutarea fericirii pentru Ryan Nicodemus, protagonistul filmului, a însemnat o lungă perioadă în care încercarea de a-și umple golul interior prin așa-zisa „vânătoare” de obiecte materiale nu a dat deloc roade. „Obişnuiam să trăiesc lună de lună până când îmi voi lua salariul, obişnuiam să trăiesc pentru salariu pentru a cumpăra aceste lucruri care mă vor face să fiu fericit.” Totul s-a schimbat atunci când prietenul său, Joshua Fields Millburn, i-a povestit despre tehnica minimalismului. „Înainte de a descoperi minimalismul, obişnuiam să deţin multe lucruri, sute de cărţi, DVD-uri, dulapuri pline de haine scumpe, toate acele lucruri pe care le-am cumpărat fără să gândesc. Dar când am început să renunţ la ele, am început, de asemenea, să mă simt mai liber, fericit și mai ușor, iar acum, ca minimalist, fiecare lucru pe care-l am are un scop sau îmi aduce bucurie.”

„Încă mă apasă moartea mamei mele. Și acum, în aceeași lună, se încheie și căsătoria mea după șase ani. Dar, chiar și în timp ce arde Roma, avem timp de cumpărături la IKEA. Mai devreme săptămâna aceasta, când mă mutam din casă și-mi căram bunurile personale din coșuri și cutii mari, primul instinct a fost, desigur, să cumpăr ce mai aveam nevoie în noua casă. Doar lucrurile de bază, o perdea de duș, prosoape, un pat și o canapea și un fotoliu de piele din același set, o canapea mai mică, o lampă, un birou și un scaun, încă o lampă, să nu uit de dulapul care se potrivește cu biroul și comoda pentru dormitor. Și am nevoie și de o măsuță de cafea și niște noptiere și mai trebuie să cumpăr și o comodă pentru TV. Și acum, că mă gândesc la asta, vreau ca apartamentul meu să exprime stilul meu, propriul meu motiv. Așa că am nevoie de niște obiecte de decor. Dar stai, care e, de fapt, stilul meu ? Oare ramele astea din oțel inoxidabil întruchipează acel stil deosebit? Oare această replică a schiței

— = +
LESS IS MORE

Mai 2020

Matisse capturează simțul meu tăios, dar profesional? Cât de tăios sunt, mai exact? Ce filtru de cafea mă definește ca om? Câte farfurii, căni și boluri trebuie să aibă un om? Cred că-mi trebuie și o masă pentru bucătărie, nu? Și un covor pentru intrare și covorașe de baie. Și cum îi zice la chestia aia care e ca un covor, dar mai lung? Da, traversa. O să-mi trebuiască și una din aia. Și o să-mi mai trebuiască... Stai, ce altceva îmi mai trebuie ?” Aceste idei ale lui J. Fields Millburn m-au făcut să mă gândesc la cât de multe suntem în stare să cumpărăm pentru a încerca să ne umplem golul din inimă creat de problemele reale ale vieții. La cât de mult mass-media ne impune această viață perfectă, ca noi să muncim jumătate din ea pentru a încerca doar să ajungem să îndeplinim standardele societății, care sunt, oricum, în continuă schimbare.

Când ne vom opri ca să ne privim pe noi? Să ne cunoaștem, să învățăm că unicitatea și simplitatea sunt cele ce ne vor face fericiți. Autoaprecierea și împăcarea cu propriul sine vor fi mereu mai importante decât orice lucru, orice mașină scumpă, orice obiect vestimentar achiziționat din cel mai râvnit magazin, orice bogăție materială care, în final, se uzează, se uită și nu asigură satisfacția.

Referințe :

- „Minimalism: a Documentary about the Important Things”, 2015, Regie: Matt D’Avella etc.

Top 3 cărți de dezvoltare personală

Sabina Balmuş, clasa a XII-a E2

Zilnic suntem martori la multiple povești de succes, prin prisma platformelor social media și nu numai. Admirăm un anumit lifestyle și ne simțim inspirați de cei care îl practică, manifestă, oameni simpli, la fel ca noi, dar care au reușit să atingă anumite idealuri. Există, oare, vreo rețetă a succesului? Dorința de ascensiune sălășuiește în fiecare dintre noi, astfel pornim la drum cu obiective mărețe, însă marea majoritate ajungem să ne pierdem în tot acest traseu anevoi. Destinația la care ar trebui să aspirăm cu toții este transformarea în cea mai bună versiune a noastră, astfel am reuși să ne schimbăm calitatea vieții. Pentru fiecare dintre noi, succesul este perceput în mod diferit, însă oricare ar fi acesta, punctul de plecare este psihicul. Cu un mindset sănătos, iubire, răbdare și încredere față de sine, toate lucrurile la care visăm vor fi atrase în viața noastră precum un magnet. Cărțile sunt instrumentul principal când vine vorba de dezvoltarea noastră personală, sunt modalitatea perfectă de a investi în evoluția ta, așa că îți voi prezenta trei dintre cărțile care m-au ajutat:

1. „Schimbând gândirea, îți schimbi viața” scrisă de Brian Tracy

„Orice crezi cu convingere devine realitatea ta.”

După ani de muncă, documentare, lecturi aprofundate și experiențe multiple, Brian Tracy vine în ajutorul nostru. Această carte ne oferă sfaturi, legi ale Universului, lecții și principii valoroase pentru a ne „dresa” creierul, astfel încât să ne autodepășim. Autorul ne face să conștientizăm că mindset-ul nostru este cel ce ne dirijează viața, cheia fericirii fiind eliminarea negativismului. Totodată, prin intermediul său, descoperim modalitatea de a ne detașa emoțional de părerile celor din jurul nostru, de a scăpa de nevoia de aprobare. Experimentăm fericirea și liniștea atunci când ne eliberăm de emoții precum cele ale vinovăției, fricii, furiei, rușinii, resentimentelor și îngrijorărilor. În drumul spre succes, este extrem de important să fim conștienți de propria valoare și de puterea pe care o deținem. Până nu vei citi această carte și nu vei face cunoștință cu concepțiile lui Brian Tracy, te vei afla în imposibilitatea de a înțelege cât de puternice sunt gândurile noastre și cum ne ghidează întreaga existență. Suntem ceea ce gândim.

2. „Manualul femeii de succes” scrisă de Andra Olarean

„Corpul este doar o parte din noi. 99% din ce suntem este mintea.”

Această carte se adresează în special femeilor, tratând aspecte legate de mindset, atitudine, alimentație, sport, buget, conectarea cu sinele, îngrijire personală plus altele. Prin intermediul acestui manual, am învățat că, dacă ar fi să definesc femeia de succes de astăzi printr-un cuvânt, acela ar fi „libertate”: libertatea de a gândi și a te exprima liber, de a-ți fi respectate valorile și de a-ți putea permite financiar să ai stilul de viață pe care ți-l dorești. Totodată, recomand

Mai 2020

această carte deoarece încurajez și susțin autorii români. Andra Olarean este o femeie de succes din România care și-a început cariera încă de la 15 ani, iar motto-ul ei este: „Succesul în viață constă în numărul persoanelor pe care le ajuți”.

3. „Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul” scrisă de Robin S.Sharma

„Astăzi este ziua care trebuie trăită plener, nu când vei câștiga la loterie sau când vei ieși la pensie. Nu amâna niciodată să trăiești.”

Ne este prezentată povestea lui Julian Mantle, un avocat faimos, care, din cauza stilului de viață dezechilibrat ajunge la un pas de moarte suferind un atac de cord într-o sală de tribunal aglomerată. Sperând să-și găsească sănătatea, fericirea și împlinirea, el pornește într-o odisee extraordinară a unei culturi vechi în care descoperă un remarcabil sistem de eliberare a potențialului minții, trupului și sufletului și învață să trăiască cu mai multă pasiune, cu un scop bine definit și într-o pace deplină. Această poveste arată pas cu pas calea pentru a trăi viața cu mai mult curaj, în armonie, abundență și bucurie. Nu există greșeli în viață, doar lecții. Nu există experiențe negative, ci doar ocazii de a crește, de a învăța și de a avansa pe drumul autocontrolului. Din luptă vine puterea. Chiar și durerea poate fi un minunat învățător. Recomand această carte deoarece conține comori de înțelepciune care pot îmbogăți și îmbunătăți viața oricui.

Referințe:

- Andra Olarean, „Manualul femeii de succes”, Editura Lidana, București, 2018;
- Brian Tracy, „Schimbând gândirea, îți schimbi viața”, Editura Curtea Veche, București, 2018;
- Robin S.Sharma, „Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul”, Editura Vidia, București, 2010 etc.

Iubirea – cea mai mare antiteză

Ana-Maria David, clasa a XII-a E2

În „Dicționarul Explicativ al Limbii Române”, iubirea este definită astfel: „afecțiune puternică pentru cineva sau pentru ceva”; „sentiment puternic de simpatie și admirație pentru cineva sau pentru ceva”.

Un cuvânt atât de simplu și totuși cu atât de multe înțelesuri, un cuvânt care poate ascunde atâtea sentimente... Albert Einstein spunea că iubirea este singura variabilă din univers, pe care nimeni nu a îndrăznit să o studieze deoarece ne este frică de ea, iar acest lucru se datorează faptului că nu am reușit să o stăpânim. Nu există om care să nu fi simțit măcar câteva secunde în viața sa acest sentiment. Iubirea este una din cele mai puternice trăiri alături de frică. Te învață să râzi, să plângi, să renunți la lucruri sau să îmbrățișezi altele la care nu te-ai fi gândit vreodată, să ierți, să suferi, să explodezi de bucurie, să fii viu și să mori atunci când ea te părăsește chiar și pentru câteva clipe. Iubirea poate fi atât de dorită uneori și atât de nesuferită în alte situații... Este ceea ce toți ne dorim.

„Pentru iubire noi trăim și murim.” Durerea e prețul pe care îl plătim pentru iubire. Cu cât durerea e mai mare, cu atât mai intensă a fost iubirea. E matematică, simplă la prima vedere, dar, dacă începi să o studiezi, realizezi că poate fi cel mai complicat calcul care a existat și va exista vreodată. „Iubirea este singura care te determină să te schimbi, să îl pui pe celălalt înaintea ta și să trăiești prin el, nu prin tine. Iubirea te face să renunți la ego-ul tău și este singura care din doi face unu.” (Chris Simion)

Iubirea e viață și viața e iubire. Ne-am născut din iubirea părinților noștri și trăim toată viața ca să ne iubim părinții, familia, prietenii, copiii și pe noi. Nu există cale de mijloc. Facem totul din și pentru iubire. Iubirea este cea mai mare antiteză, este slăbiciune și, în același timp, putere. E dorința pe care generații la rând ale omenirii au avut-o, o au și o vor avea în comun.

Nefericirea, o alegere

Bianca Chirilă, clasa a XI-a A

Nefericirea este o componentă firească a vieții noastre, de cele mai multe ori confundată cu fericirea adevărată. Fiecare dintre noi se naște cu posibilitatea de a trăi fericit, având o viață împlinită, în ciuda majorității oamenilor care consideră că această posibilitate e greu de realizat.

Citind această carte, „Dependența de nefericire” de Martha Heineman Pieper și William J. Pieper, am învățat că fiecare copil vine pe lume cu o doză de optimism, dorindu-și doar să iubească și să fie iubit. Mai exact, am descoperit că o nevoie inconștientă de a-ți provoca o stare de nefericire afectează aspecte de o importanță semnificativă ale sănătății tale emoționale și fizice, ale relațiilor și vieții profesionale. Datorită sfaturilor și cazurilor prezentate, am mai descoperit că nu este niciodată prea târziu să înveți cum să învingi această dependență de nefericire și să îți faci viața exact cum o visai. Descoperiți cum puteți pune stăpânire pe propria viață, având satisfacția adevăratei fericiri, îndepărtând dependența de nefericire care izvorăște în fiecare dintre noi. Dependența de nefericire apare exact când nu te aștepți și poate fi insuflată de cele mai multe ori din motive mărunte.

Primul și cel mai important pas în a fi proprietarul vieții tale este să recunoști că suferi de o dependență de nefericire. Îndată ce începe „lupta” între nevoia inconștientă de nefericire și capacitatea înăscută pentru fericirea adevărată, ți se va părea mult mai ușor să îndepărtezi această dependență care ți s-a părut mereu familiară și incontrollabilă. După acest pas, e important să-ți menții gândurile și idealurile pentru a nu a mai da voie nefericirii gratuite să intervină, deoarece mereu va exista o asemenea doză în inconștientul nostru.

Tu ești stăpânul vieții tale și tu hotărăști cum dorești să-ți trăiești viața. Nu lăsa dependența de nefericire să intervină în cele mai importante momente, reușind astfel să-ți distrugă scopurile, relațiile și/sau cariera. Ai capacitatea de a face toate aceste lucruri și fiind puțin mai atent, curajos și determinat, vei putea face alegeri bune, care îți vor crea succes în fiecare domeniu al vieții tale, găsiind, astfel, fericirea și împlinirea pe care ți-a fost sortit să le cunoști!

Referințe:

- Martha Heineman Pieper, William J. Pieper, „Dependența de nefericire”, Editura Curtea Veche, București, 2009 etc.

Colectivul de redacție

Adelina Iuganu, clasa a XII-a D
Adina Braharu, clasa a X-a C
Alexandra David, clasa a X-a C
Ana-Maria David, clasa a XII-a E2
Andreea Butnaru, clasa a X-a F
Andreea Sătă, clasa a XII-a D2
Bianca Chirilă, clasa a XI-a A
Bianca Moisă, clasa a VIII-a
Daria Vîrgă, clasa a X-a D
Diana Dumitrescu, clasa a XII-a A
Diana Macovei, clasa a XI-a D2
Dragoș-Ionuț Moșneaga, clasa a XI-a A
Elena-Gabriela Agafiței, clasa a XI-a D2
Iasmina-Maria Bivol, clasa a VIII-a
Ilinca-Taisia Puiu, clasa a VIII-a
Iuliana Moraru, clasa a XI-a D1
Iustin-Sebastian Olariu, clasa a XII-a F
Lavinia Asăvoaie, clasa a X-a D
Roxana-Elena Florea, clasa a XI-a D2
Sabina Balmuș, clasa a XII-a E2
Ștefan Alexandru, clasa a XII-a E 2
Vlad Gogan, clasa a XII-a D

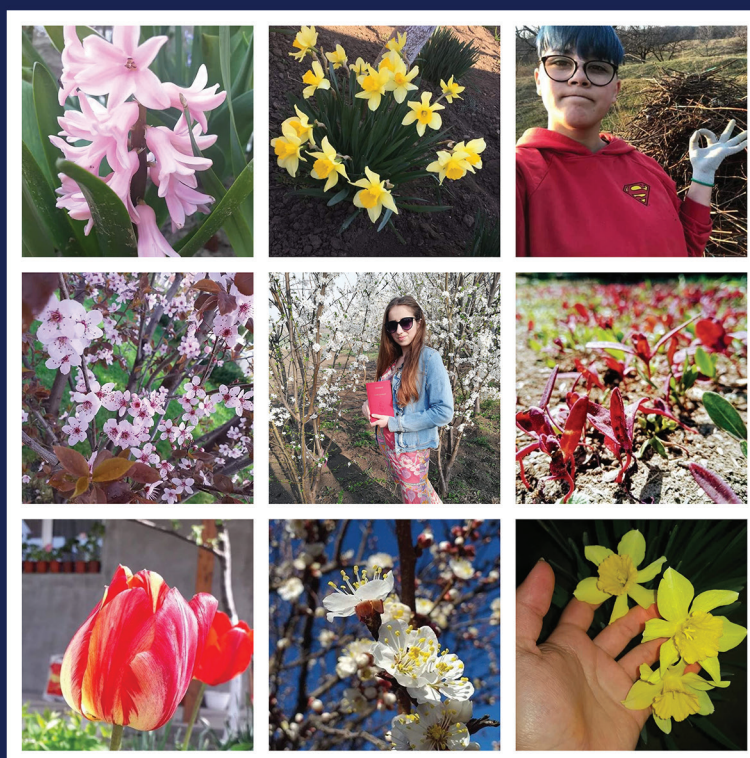
Prof. Victorița Aneculi
Prof. Marcel Irașoc
Prof. Paula-Livia Vorniceanu
Coordonator: prof. dr. Sergiu-Constantin Enea

ȘCOALA CĂRȚILOR DESCHISE

ARMONII DE PRIMĂVARĂ

(poem colectivLTIN – fragment)

Liniștea pictează parfumul primăverii care vine la fereastră,
Inspiră speranță și ne îndeamnă să visăm culorile viitorului,
Ne cheamă să sădim cu credință noi gânduri,
De bine, de încredere, de biruință.
Când visul de mâine se răsfiră prin irișii pătrunși de
Un freamăt distins dinspre orizont,
Surâsul firav de cuget al copilăriei
Îmi dă putere să lupt... pentru al meu vis
Și-mi amintesc... ce atunci mi-am promis...

Liceul Teoretic „Ion Neculce” Târgu Frumos

Str. Cuza Vodă, nr. 65, Târgu Frumos, județul Iași, 705300

0332805922

proiecteneculce@gmail.com

<http://liceulionneculce.ro>

ISSN 2602 – 1730

ISSN-L 2602 - 1730